

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 150 Lei
Pe jumătate . . . . . 75 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, jud. Târnava-Mică
Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**
Primredactor **IULIU MAIOR**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Bucuria Invierii

„Acestea le grădesc în lume, ca să aibă bucuria mea deplin întru sine“. (Ioan, 17, 13.)

Paștile ar trebui să ne aducă totdeauna bucurie și fericire. Paștile sunt sărbătoarea veseliei, a morții biruite, a ceriului deschis. Nici când soarele nu strălucește mai frumos, mai dulce, mai înviator, decât în zilele când prăznuim *Invierea Domnului*.

La Paști tot fricelul de iarbă învie și se îmbracă în haină nouă, veseloasă. Livezile se încarcă de flori, copacii de muguri și de frunze. O suflare dumnezească adie pretutindeni, în grădini, pe pe câmp, în codri, peste munți, în văzduh, pornind o altă viață, o altă începutură de trai. O simt aceasta toate vietățile, fluturii, gândacii, gănganiile. O simt paserile, musculițele, albinele. Toate se mișcă, saltă, sboară, forfotesc. Se încheagă o melodie, un cântec nebănuț, care împânzește tot pământul, toată lumea, »toate celea văzute și nevăzute«, și este cel mai frumos tropar de preamărire a lui Dumnezeu!

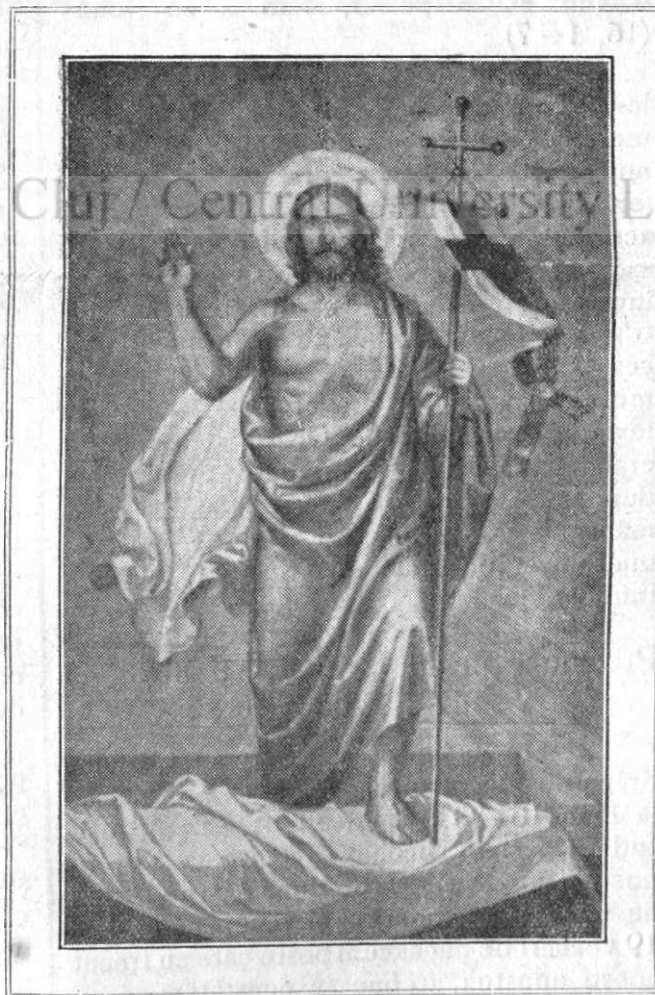
Numai noi oamenii se pare că primim luminatele și preasfințitele sărbători ale Invierii cu inimile îndoite, cu fețele înourate. Noi nu ne știm bucura, ca copiii, de zimbetele soarelui, de sborul colorat al fluturilor, de mirosul florilor, de salturile mielușeilor. Ouăle roșii nu ne pot înveseli, colăcelul de pe masă ne trezește gânduri și griji. O haină nouă, un șerpărel, o pălărie pe care trebuie să o cumpărăm, ne aduc aminte că punga-i goală, grăul din coș pe isprăvite, mămăliga pe fundul oalei.

Ne mai urnim și noi pe la oraș, pe la târguri, și auzim că lumea, popoarele și țările, sunt tot la cuțite, la pândă la uitături dușmănoase. Sunt pline văzduhurile de aeroplane, de pajuri cu mantaie de oțel, gata în orice clipă să arunce foc și pucioasă asupra pământului. Pretutindeni se fac încercări și probe de Paști, în potrive gazelor. Mussolini a început de mult, să facă soldați și din copii, urmându-le umărășele cu oțel de puști. După dânsul s'au luat Nemții și Rușii. Bolșevicii au armate întregi, mii de regimente, din pici între 8-16 ani, cari luptează cu tunuri, cu mitraliere, cu vaporaie de război.

Tot a vrajbă și a pustiire.

Și mai rău e, că oamenii de astăzi

nu se pândesc să-și încheșteze numai trupurile în războaie ucigătoare, ci dela un timp încoace lupta cea mai cumplită este în potrive sufletelor, a credinții, a tot ce are omul mai ales și mai sfânt în sinea sa. Au început-o bolșevicii lui Lenin, cari au sfărâmat crucile, au batjocorit icoanele

stinte, au ucis pe preoți și pe episcopi. Ii urmează Largo Cabalero cu roșii lui din Spania, cari au turburat și înnebunit pe cel mai credincios popor din lume, fără să-i poată da nici fericire, nici liniște, nici pace. Azi Spania este un câmp al morții, un rău al sângelui, care tot curge și nu se mai isprăvește.

Naia lui Isus, biserica cea creștinească, se sbate pe o mare furtunoasă, ghiontită de uragane și din stânga și din dreapta. La Moscova, dușmanii credinței, oastea celor fără Dumnezeu, i-au ridicat chip cioplit lui Iuda, iar în Apus hitleriștii, s'au gândit că trebuie să reinvie legea păgână a zeului Wotan, ca să poată fi rasistă și națională. Ei vreau o religie de stat, iar

nu o credință și o religie a sufletelor nemuritoare. De aceea Sf. Părinte dela Roma a dat scrisori și glas de împotrivire și contra comuniștilor și a rătăcirilor în cari sunt pe cale să cadă rasiștii lui Hitler, cei de soiu curat.

Peste toate acestea primejdii cari pândesc, se mai fac pretutindeni plimbări de miniștri, de ambasadori, de împuterniciți speciali. Când Neamțul în Italia, când Italianul la Führer. Când Ungurul pe drum, când Austriacul, Bulgarul, Sârbul, Turcul. Alianțele și contractele între nații și țări se încheie și se înoadă zi de zi, ca plesnele de biciu ale copiilor. Și altele se pun la cale. Tot presemne rele. Că târgurile prea îndelungate sfârșesc totdeauna cu părueli.

Așa vânturi bat acuma.

Și zările nu se pot limpezi, cu tot soarele primăvăritic ce răsbate uneori printre plotoagele negre, reci, din văzduh, purtate de April. S'ar părea, cu adevărat, că nu avem cuvânt să privim cu prea multă seninătate la îndemnurile și adierile atât de înveselitoare ale sfintelor Paști, cari vin cu raze călduțe de soare, cu zumzet de albine, cu tropare de veselie și de biruință..!

Însă noi suntem și trebuie să fim creștini adevărați, creștini convinși și încrezători, cărora chiar anume ne-a hărăzit Isus, Mântuitorul nostru, și ne-a statorit biserica această mare și sfântă sărbătoare a *Invierii*, a Paștilor de biruință și de bucurie, ca nădejde și viață să avem, mai multă să avem. Cât de mângâietor ne vine de peste ani și veacuri cuvântul Domnului, care ne sună tuturora, și pentru zilele de acum și pentru toate veacurile viitoare:

— »*Îndrăzniți, eu am biruit lumea!*«

Cu Isus în inimi și în suflete, putem și vom fi și noi biruitori. Într'ânsul să credem, într'ânsul să nădăjduim. »Intru nimeni altul nu este mântuire, căci nu este dat oamenilor sub ceriu alt nume, întru care trebuie să ne mântuim« (Fapte 4, 12), decât Isus Hristos, care s'a preamărit prin preasfânta sa înviere.

Lumina sfintelor Paști poate să ne aline, să ne într'aurească, și măruntele lipsuri și nevoi trecătoare. N'avem bani câți ne trebuie? N'avem bucate îmbelșugate să ne îndulcim gâtlejurile? N'avem haine strălucitoare, ranguri, stăpânire peste alții? Ne temem că vor veni cei îndușmăniți cu Dumnezeu, să ne strice sufletele și să ne fure credința în care ne-am botezat? Ne temem biserica, țara, neamul, glia, strămoșască?

(contîn. în pag. 2)

Fără îndrăzneală, fără fruntea ridicată, fără voioșia cea primăvărată, fără hotărârea neclintită de-a răsbate peste toate, de-a birui, — învierea nu va veni niciodată, sfintele Paști n'au nioi un graiu, nici o însemnare pentru noi. Când îți cântă nădejdea și veselia în sutlet, uiți și punga fără bani și haina petecită. Uiți și boala care te roade și-ți macină oasele, uiți umilintele și caznele, uiți totul. Mergi bărbătește înainte, spre ținta ta.

Credința, biserica, pe Isus, n'a vrut să-l piarză Irod, împăratul iudovesc? Pe creștinii cei dintâi n'au vrut să-i stărpească Nero și Deciu, Domițian și Dioclețian? N'a vrut să facă același lucru Iulian Apostolul? Roma n'a vrut să o ingenuche și să o umilească un Friedrich Barbarossa, un Saladin? Și toți s'au dus, toți s'au măcinat, iar creștinătatea, biserica a rămas, ca o cetate înfiptă pe stâncă. Nu vor putea-o clăti nici Stalin, nici Largo Cabalero.

În zimbetul de soare dela Paști, și țara, neamul, glia strămoșască, ne sunt mai dragi, mai scumpe, mai sfinte. Nădejdea luminoasă turnată în inimile creștinești de cel ce a biruit moartea și a rușinat pe sutașii sinedrurilor, ne dă credința neclintită, că prin virtute, voință și avânt, vom mai cunoaște încă și alte neumărate biruințe, ca cea care ne-a întregit țara.

Suflet de Paști ne trebuie, lumină sfântă, inimi eroice! Și bucuria sfintei învieri va fi deplină mântuitoare pentru toți.

Să ne bucurăm, zicând:

Hristos a înviat!

A. Melin

Cum s'au pregătit Blăjenii pentru sf. Paști. Un obicei bun a introdus, înainte cu câțiva ani, la Blaj pâr. profesor Dr. Ionel Suci: exercițiile spirituale pentru mireni în catedrala din Blaj. Anul trecut le-a ținut pâr. canonic Ioan Moldovan, iar anul acesta pâr. călugăr franciscan Nicolăeș dela București.

Predicile pâr. Nicolăeș s'au ținut în săptămâna disaină de Florii, 8 zile dearândul, în fiecare seară, între orele 7 și 8, în Catedrală, care era totdeauna plină de lume. S'a mai introdus apoi și bunul obicei de a se așeza cu acest prilej scaune în catedrală, ca publicul să asculte predicele mai comod, șezând.

În Dumineca Floriilor Excelența Sa Înalt-preasfințitul Mitropolit Alexandru a încheiat însuși exercițiile cu o predică frumoasă și apoi a ținut să cuminece însuși pe toți mireni.

În Lunea, Marția și Miercuria Mare, pâr. profesor Iuliu Moga dela Liceul Comercial de băieți din Blaj a pregătit pe mireni pentru patimile Domnului, ținând câte o predică în fiecare seară, tot între orele 7 și 8.

Pentru teologii și preoții din Blaj obișnuitele exerciții spirituale de sf. Paști le-a ținut, tot Lunea, Marția și Miercuria Mare, cu totul 7 predici, pâr. prof. Dr. Gavrilă Pop dela Academia Teologică.

Botezul între păgâni. Misionarii cari răspândesc învățăturile creștinești în vicariatul Onicea-Owerl în doi ani din urmă (1935 și 36) au botezat în total 24.000 de păgâni. Pe viitor sunt nădejdi îndreptățite ca munca misionară din acelea ținuturi să dea roade și mai bune, cu atât mai vârtos că au fost trimiși acolo 10 misionari și încă 4 călugări franciscani irlandezi. Aceștia vor avea în grija lor școala sau colegiul numit „Hristos Regele”, iar ceilalți membri din mistune vor sta numai de propovăduirea credinței.

GRĂUNTE SUFLETEȘTI

Învierea lui Isus și biserica

„S'a sculat, nu este aici”
(Marcu 16, 6).

Cine nu cunoaște evanghelia sfântului Marcu despre învierea Domnului? Și după ce a trecut Sâmbăta, Maria Magdalena și Maria lui Iacob și Salomia au cumpărat miresme, ca să meargă să-l ungă. Și foarte de dimineață, în ziua cea dintâi a săptămânii, au venit la mormânt, după ce a răsărit soarele. Și ziceau între sine: »cine va răsturna nouă piatra de pe ușa mormântului?« Și căutând, au văzut piatra răsturnată (căci era mare foarte). Și intrând în mormânt, au văzut pe un tânăr șezând deadreapta, îmbrăcat în veșmânt alb, și s'au spăimântat. Iară el le-a zis: »nu vă spăimântați. Pe Isus Nazarineanul cel răstignit îl căutați? S'a sculat, nu este aici; iată locul unde l-au pus pe el. Ci mergeți de spuneți ucenicilor lui și lui Petru, că va merge mai înainte de voi în Galilea: acolo îl veți vedea pe el, cum a zis vouă« (16, 1—7).

Își poate oricine inchipui, ce spaimă le-a cuprins pe bietele femei. Însă nu peste mult s'au convins că de fapt a înviat Domnul. Ce bucurie au simțit ele în sufletul lor, când s'au convins cu adevărat despre aceasta! Când au văzut cu ochii că Isus este de fapt Mesia cel mult făgăduit, este învățătorul cel minunat care trei ani într'una a făcut minuni, iar pe urmă a făcut cea mai mare minune, că l-a înviat din morți pe Lazar celce putea, iar apoi s'a înviat pe sine însuși! Oricât de supărate erau vineri seara și sâmbăta toată ziua, duminică dimineața nu numai că s'au mângăiat deplin, ci s'au bucurat atât de mult încât bucuria lor n'o poate descrie limbă omenească.

Precum a înviat Isus, așa a înviat și va învia și biserica sa

1. »În lume scârbă veți avea, ci îndrăzniți, eu am biruit lumea« a zis Isus la Ioan 16, 33. Și de fapt așa a fost. Îndatăce și-au început activitatea lor, apostolii au avut scârbe după scârbe. Când ne uităm însă îndărăpt și vedem că în cele 19 veacuri de până acum peste câte au trecut acești apostoli, trebuie să constatăm că ei, ca și Isus, au biruit lumea. Când se părea că naia bisericii era gata-gata să se cufunde, atunci l-au deșteptat pe el cu rugăciunile lor, zicând: »Doamne, mântuește-ne că perim«. Și sculându-se a certat vânturile și marea, și s'a tăcut liniște mare. Când se părea că biserica este moartă, când dușmanii aceleia îi mângăiau pe apostoli cu: »fata ta a murit, nu mai osteni pe învățătorul«, tocmai atunci i-a răspuns Isus căpeteniei bisericii: »nu te teme, ci numai crede, și se va mântui«, iară puținilor ce o jeleau: »nu plângeți, căci nu a murit, ci doarme!« (Luca 8, 49—54). Și biserica s'a sculat ca din morți.

2. Dacă nu credeți, vă voi dovedi. Pe vremea împăratului Nero și a lui Iulian Apostatul, oare biserica nu era gata-gata

să se prăpădească? Și n'a venit oare Constantin cel Mare și a înviat-o? — Pe vremea lui Fotie și alui Celularie și apoi a Turcilor celor păgâni, nu s'a desbinat oare biserica Domnului? Nu era aproape nimic? Și iată că nu peste mult au venit cruciații și au dovedit că biserica Domnului este cu adevărat puternică, este o nesecată comoară de energie și idealism. — Pe vremea lui Luther, cine mai credea că se va putea reface biserica? Și iată că a venit săborul ecumenic dela Trident și a întărit din nou biserica, și încă de așa încât până a dușmanii ei au trebuit să recunoască tălmăcirea neînfrântă a bisericii lui Hristos. — Pe vremea revoluției franceze și în tot cursul veacului al 19-lea se părea din nou că biserica se nimicește. Însă puterea ei laudată dumnezească a reînviat-o iarăși.

3. Biserica și astăzi suferă. Suferă la grozitor, în Mexico, în Rusia, în Spania, în Germania. Suferă dela Irozii moderne suferă pe urma uneltirilor fariseilor și căturarilor de astăzi, suferă în toate părțile pe urma ticăloșilor propriilor ei fii. De câte ori nu se vor fi gândit bieții creștini la scena de pe marea Galileii, când Isus dormea. De câte ori nu vor fi văzut valurile umplând corabia lor mică și slăbușă. De câte ori nu vor fi strigat: »Doamne, mântuește-ne că perim!« Dar Isus nu doarme. El lasă poate câte odată ca să suferă prea mult, când însă vede că primejdia este prea mare, se trezește: ceartă vânturile și marea și se face din nou liniște mare, căci »iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului« (Matei 28, 20). Pentru că »în lumea scârbă veți avea, ci îndrăzniți, eu am biruit lumea« Pentru că »piatra care nu o au socotit zidul torii, aceasta s'a făcut în capul unghiului... celce va cădea pe piatra aceasta, se va zdrobi; iară pe care va cădea, îl va sfărâma« (Matei 21, 42 și 44).

4. Cât va ținea epoca aceasta chinuri? Cu câți martiri se va împodori calendarul și se va înmulți împărăția cerurilor? Sunt bieții Mexicani, Ruși, Spani și Germani numai în seara Vinerei? Mai ori doară în Sâmbăta Mare, ori află chiar în noaptea învierii? Nu știm, putem să știm. Fapt e însă atâta că noi ceice suntem la adăpost, nu ne rugăm destul pentru ei; nu rostim destul de mângâiere și de tare acel: »Doamne, mântuește-ne că perim!«; de aceea amână Dumnezeu atât mult noaptea învierii lor.

5. Trebuie să ne unim, creștinii, și să formăm societăți și tovărășii creștine ca prin ele să trezim sufletele adormite ale credincioșilor. Trebuie să formăm în fiecare sat, în fiecare oraș societăți Maria societăți de ale sf. Iosif, despărțăm de ale »Agru«-lui. Voi, ceice ați fost astfel de societăți sunteți leviții cari purtați sicriul legii nouă prin pustia veacului al 20-lea. Voi sunteți Veronicile cari purtați geți cu năframa față cea plină cu sudori sânge și de noroi a bisericii. Voi sunteți monii din Cirene cari purtați crucea atât povarnică a bisericii.

Chiar de aceea să ne unim și să ne învârim, încât — venind dușmanii ca să vină la Isus, ca să ne prindă și omorâți și răspunzându-le noi cu tărie acel: »sunteți — să se întoarcă și ei înapoi și să se sculească de la pământ asemenea aceluia cari au înviat — să-l prindă pe Isus. (Ioan 18, 6).

Să ne unim și întovărășim că scriș este că haina lui Isus, asupra că

Hristos a înviat!

*Hristos a înviat din morți,
Cu moartea pe moarte călcând...!
Se bucură străbunii toți
Și saltă ingerii cântând:*

*Asi din mormânt a răsărit
Isus, Stăpănu 'ndurător,
Și lumea binecuvântând,
Aduce pace tuturor.*

*In ceruri miș de Cheruvimi
Cu Serafimii cântă 'n cor:
Din morți a înviat Hristos,
Al iadului biruitor.*

*Asi acul morții s'a tâmpit
Și iadul s'a cutremurat,
In strălucire stelele
Soptesc: — Hristos a înviat —!*

*Cu bucurie se deschid
In ceruri veșnicile porți,
Căci pe Golgota preamărit
Hristos a înviat din morți.*

*Plecați-vă popoarelor
Și închinați-vă cântând:
Hristos a înviat din morți,
Cu moartea pe moarte călcând...*

N. Lupu

Opera misionară are răsunet im-
bucurător și la noi. Roma apostolică are
o organizație anume care se îngrijește de pro-
povăduirea credinței creștinești între păgâni.
Aceasta trimite misionari, călugări și călugărițe,
cari merg între popoarele sălbatice și vestesc
pe Isus, izbăvitorul. Toate popoarele din Apus
sprijinesc lucrarea misionarilor. Mai de curând
avem și noi uniții un »Consiliu Central Român
al operei pentru propagarea credinței« care lu-
crează frumos și cu spor. Tipărește o publicație
»Misionarul« la Lugoj și una anume pentru
copii și școlari »Micul Misionar« la Oradea.
Apoi aranjază în fiecare an »Ziua misionară«,
adunând bani pentru misiunile dintre păgâni.
În anul 1935 s'au adunat dela noi 246.975 lei,
iar în 1936, în aceeași zi a misionarilor, colec-
tele au dat 537.499 lei. Această sumă din urmă
a ieșit din diecezele noastre: Blajul 142.717 lei,
Oradea 93.375 lei, Clujul 83.667 lei, Maramure-
șul 170.422 lei, Lugojul 47.328 lei.

Cu Dumnezeu înaintea

soldatii au aruncat sorți, întreagă și necu-
sută era de sus până jos. Așa să fim și
noi, de sus până jos, dela arhieriei până
la cel din urmă credincios, una și nedes-
părțiți, și atunci nu ne este teamă de perire.

Să ne unim și întovărășim, asemenea
creștinilor celor dintâi, despre cari se spune
la Faptele Apostolilor că: »mulțimea
celor ce credeau avea o inimă și un suflet«
(3, 32). Căci nouă ne sună cele dela I.
Corinteni 1, 10: »Și vă rog pe voi, fraților,
pentru numele Domnului nostru Isus Hri-
stos, ca toți să grațiți una și să nu fie între
voi desbinări, ci să fiți uniți într'un gând
și într'o înțelegere«. Nouă ne sună și
cele dela Filipeni 2, 2—4: »pliniți bucu-
ria mea, ca una să gândiți; o dragoste a-
vând, cu un suflet fiind, una gândind, ni-
mica cu ceartă sau cu mărire deșartă, ci
unul pe altul cu smerenie socotind a fi
mai de cinste decât pe sine; nu caute ale
sale fieștecările, ci ale altora«.

Dacă le vom face acestea, suferințele
bisericii vor fi mult mai mici și mult mai
scurte și vom fi cu adevărat »fiii lui Dumne-
zeu, fiind fiii învierii« (Luca 20, 36).

Părintele Iuliu

Reculegere creștinească

Să nu sărbătorim numai cu mâncări și beuturi, ci să ne reculegem
sufletește. — Toată grija cea lumească dela noi să o lăpădam. —
Ziua învierii, să ne luminăm popoare!

De GAVRIL TODICA

Sfânta sărbătoare a Paștilor ar tre-
bui să fie sărbătoarea de înfrățire a
oamenilor și a popoarelor. Căci scrie
este: »Ziua învierii, să ne luminăm cu
serbarea și unul cu altul să ne îmbră-
țișăm. Să zicem »fraților« și celor ce
ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru
înviere«.

Așa ne-am aștepta, dacă ne numim
creștini și dacă ne-am purta cum ne
numim.

De fapt, numai o mică parte din
oameni, și poate numai oamenii din
popor, se pot bucura din toată inima
de »Învieria luminată. Lor le sună
strofele din poezia lui Coșbuc:

E liniște. Și din altar
Cântarea'n stihuri repetate
Departă până'n văi străbate
Și clopotele sună rar:
Ah, Doamne! Să le-auzi din vale
Cum răd a drag și plâng a jale!

Biserica, pe deal mai sus
E plină astăzi de lumină,
Că întreaga lume este plină
De acelaș gând, din cer adus:
În saptă noastră ne e soarta
Și vieța este tot, nu moartea.

Pe deal se sue 'n cetișor
Neveste tinere și fete,
Bătrâni cu iarna vieții'n plete;
Vezi șovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână.

Dar despre mulțimea cărturarilor
(oamenilor știutori de carte, învățați)
se spune — nu fără oarecare dreptate
— că schimonosesc creștinismul. Fie-
care și l-ar face după chipul și asămă-
narea sa. În zilele noastre sunt tot mai
mulți cari amestecă naționalismul cu
creștinismul, creind o așa zisă »religia
națională«. Deoarece însă în religia
creștină miezul învățaturii este *tubirea
lui Dumnezeu și tubirea de aproapele*: ni-
meni nu se poate numi creștin dacă se
iubește pe sine iar pe semenii săi li u-
răște. Creștinismul acestor oameni e o
minciună, redusă la formalități și obi-
ceiuri goale; sau la bisericii pompoase,
odăjdii de mătăasă, potire de aur — dar
ar trebui să le fie în adâncul inimilor.
Ei îl pun în podobe arătătoare pe din
afară, în mâncări și beuturi alese, ca
»de sărbători«.

Germanii au observat nepotrivirea
aceasta dintre vorbe și fapte și zic așa:

»Fiindcă nici decât noi nu putem
iubi alte popoare, nu ne putem împăca
și nu putem trăi în bună înțelegere cu
vecinii noștri, iacă ne lăpădam de
Hristos și de învățatura lui și ne în-
toarcem la religia noastră veche, stră-
moșească, păgână, în care zeul cel mai
mare era *Wodan*, marele voevod al oș-
tirilor și războaielor, cu zeita lui *Berta*.
Noi ne vom închina numai războiului,
tunurilor, bombelor, baionetelor, lăsând
legea creștină, blândă și iertătoare spre
fericirea popoarelor slabe«.

Așa zic Nemții cei sfătoși și păcă-
toși, uitând în trufia lor, că toate po-

poarele păgâne, cari s'au prea increzut
în taria lor și puterea armelor, au pierit
de pe fața pământului, ca Hunii, Avarii
și Vandalii.

Dacă mergem tot așa cu răstăl-
măcirea legii creștine, subjugând-o să-
mănătorilor de ură și învrăjpire: va
trebui să ne întoarcem la păgânism și
să ne învârtim în hora războaielor ne-
bune, până se va alege praf și pulbere
din tot steamătul Europei, cu religiile
ei »naționale«, strămoșești.

Dumnezeu când bate pe cineva, fi
ia mai întâiu mintea.

E bine, ca de sfintele sărbători ale
Învierii Domnului și »înfrățirii popoa-
relor«, nu numai pânțele să ni-l să-
turăm cu fripturi și cozonaci, cu beu-
turi alese și ouă roșii, ci lăpădând toată
grija cea lumească, să ne întărim su-
fletește cu adevărata învățatură a Mân-
tuitoareului, care cu moartea sa călcând
moartea, ne-a dat și nouă vieță, dacă
vrem să o primim, scuturându-ne de
vieța veche, păcătoasă.

— Cum ne scuturăm mai ușor?

— Iubind pe Dumnezeu, iar pe se-
menii noștri ca pe noi înșine.

Dacă s'ar respecta strict legile a-
cestea, încurând s'ar împlini adevărata
»înfrățire a popoarelor«.

Pace vouă

»Și fiind seara în ziua aceea,
una a săptămânii, și ușile fiind
incuiate unde erau ucenicii a-
dunați de frica Iidovilor, a venit
Isus și a stăcut în mijloc și le-a
zis lor: Pace vouă« (Ioan 20, 19).

Pe muntele Sion, într'o casă frumoasă, cam
la aceeași depărtare între palatul lui Caiafa și
mormântul lui David, într'o sală mare a Mariei,
sora lui Iosif Barnaba și mama lui Ioan Marcu,
evangelistul de mai târziu, ședea tăcuți, înfricați
și somnoroși cei unsprezece ucenici ai Răstigni-
tului de pe Golgota. Alături în altă încăpere
erau vre-o șapte femei, între cari și îndarata
Maică a lui Isus.

Era Sâmbătă spre seară, și ei nu mai dor-
miseră de Miercuri, doar ce mai ațipiseră în gră-
dina Getsemani în noaptea în care au prins pe
Învățătorul lor; dar după muștrarea din partea
lui »că nu pot să privegheze un ceas cu El«,
somnul le-a fugit din gene și nu voia să se mai
întoarcă.

Îndată după apusul soarelui, ei traseră toate
zăvoarele la uși și la poartă. La mâncare nici nu
se gândeau, atât erau de triști, dar erau oboșiți
și ar fi vrut să doarmă. Cât ce dedeau însă cu
pleoapele în gene, li se părea că aud glasul îndu-
rerat al Învățătorului: »Dormiți deacum și vă
odihniți. Iată s'a apropiat cel ce m'a vândut«, și
somnul le zbură departe.

Noaptea înainta în sală, ea o corabie bătută
înăpoi de vânturi potrivnice. Cu ochii deschiși ei
sfredeau întunerecul, pe când fantazia le pune
înaintea fel de fel de icoane grozave.

După miezul nopții, unele dintre femei își
părăsira așternutul care le părea de ghimpi, și
învelindu-și fețele în vălurile mari și albastre, ca

să le ascundă de privirile profane ale soldaților sirieni, samarineni și barbari, cari erau de pază în oraș, ieșiră din casă cu fereală și au început să se strecoare spre marginea orașului.

Ele înaintau tăcute pe străzile înguste, și sub lumina palidă a lunii păreau niște umbre din altă lume. Trecură pe lângă vechiul palat al lui David, ocoliră pe o uliță lăaturalnică, ca să nu treacă pe lângă soldații obraznici cari erau de pază la poarta Viflaimului, și ajunseră sub zidurile lui Nehemia, de unde curând ajunseră la poarta Golgotei. De aci căutau să ajungă cât mai în grabă la cripta lui Iosif din Arimateia, unde știau că au pus pe Iubitul lor învățător.

Paznicul de pe acoperișul templului își ținea privirile așintite spre miază-noapte, adevărat spre muntele Hermon, și când ochiul lui începu să deslușască piscurile cari începeau să se tîvească mai întâi cu o lumină alburie apoi aurie din ce în ce mai limpede, începu să strige înspre cele patru părți ale lumii — după cum era preșieris serviciului lui.

— „Piscurile Hermonului se văd. Preoți veniți la slujbele voastre! Israeliti împliniți-vă datoriile!“

Ca și cum o mână nevăzută ar fi spart scoarța unui uriaș mușuroi de furnici, la ultimul strigăt al paznicului, mulțimea începu să hăjbăie pe ulițele Ierusalimului, ca un stup în care cineva a pus o matcă streină. Negustorii sbierau în gura mare, anunțându-și mărfurile: miei, porumbi, turturele, fructe coapte în timpul aceluia, legume, pașeri, ouă, brânzeturi, pește și ștofe streine de în și de purpură.

Grupuri de preoți înaintau zgomotoși înspre templu, la slujba de dimineață, iar șecile de mii de pelerini veniți din toate părțile împărăției romane, cari locuiau afară de zidurile cetății prin corturi, începură să umple străzile îmbulzindu-se și ei spre templu, ca să ia parte la jertfa de dimineață.

În sala unde cei unsprezece apostoli se frecau la ochi buimăciți, căci abia înspre ziua așipiră puțintel, iată că năvălește Magdalena înspăimântată, cu vâlul capului în mână și cu părul vălvoi, ne mai ținând seamă de legea care zicea că în timpul când în cetate sunt și streini, femeii izraelite nu-i este iertat să iese în stradă, nici cu fața descoperită, dar încă să-și arate și părul capului. Ea găfăia înspăimântată:

— Au luat pe Domnul și nu știu unde l-au pus! — apoi ieși din nou cu șgomot și fugea făcându-și loc prin mulțimea care venea din partea contrară, ca să ajungă iară la cripta de pe Golgota. Mulțimea de pe străzi o privea elătinând din cap și murmurând: „Sărmană femeie nebună!“

Apostolii, la această veste neașteptată rămaseră ca niște stane de piatră. Frica și groaza le creșu și mai mult, și deoară din moment în moment așteptau să năvălească înăuntrul grupuri de soldați, să-i lege cot la cot și să-i ducă în fața bătrânilor poporului, acuzându-i că ei ar fi furat cadavrul celui răstignit. Că ei au violat cripta închisă și asigurată cu pecetea Sinedriului și prin armare s'au făcut vinovați de moarte. Parcă vedeau cum li scot din cetate prin „Poarta oilor“ ca să-i ucidă cu pietri.

Pe când mințile lor erau tulburate de astfel de gânduri negre și înfricoșate, iată că sosesc Maria lui Cleopa, Susana, Ioana și Salomia cu fețele strălucitoare de o bucurie cerească.

— Am văzut pe Domnul. A înviat precum a zis. Am vorbit cu El, Trăiește. Ne-a spus că încă înaintea noastră va ajunge în Galileia unde îl vom vedea toți frații.

Intrăceea vine din nou și Magdalena ca nebună de bucurie: — Am văzut pe Domnul. Am vorbit cu El. E viu. E viu. A înviat.!

Petru și Ioan își aruncară în grabă mantalele pe umeri și glugile pe cap, și ieșind din casă, fără a zice un cuvânt, aleargă pe străzi ca niște

seăpați din mâinile unor bandiți, făcându-și loc printre mulțimea care forfotea pe ulițele strănte.

Toată lumea era buimăcită. Spaima era zugrăvită pe fețele tuturor căci soldații alergau lovind în dreapta și în stânga strigând ca ieșiți din minți:

— Cel răstignit alaltăieri s'a sculat din mormânt, profetul din Nazaret a ieșit din groapă. Regele Iudeilor a înviat!

Negustorii își uită de reclama mărfurilor, și în loc de zbirerile obișnuite, vesteau: — Hristos a înviat. Profetul din Nazaret s'a sculat din morți!

Ioan, copilăndrul de vre-o 15—16 ani, alerga spre mormânt din toate puterile, iar Petru, bărbat de vre-o 40—45 de ani, nu se putea ține de el.

Ajunseră pe Golgota unde în jurul criptei Arimateianului găsiră tăciuni împrăștiți și resturi din echipamentul soldaților cari de spaimă fugiră, lăsând acolo totul în disordine. Piatra cu pecetele rupte era răsturnată de o parte. Ioan așteptă, iar când găfăind sosi și Petru, intrară amândoi în criptă, unde aflară joljuri împăturate și puse frumos pe patul de piatră, unde fusese așezat trupul Mântuitorului, unul la un capăt și altul la celălalt.

Lumea din oraș parcă uitase să mai meargă la rugăciunile și jertfa de dimineață, ci aleargă și ea năvalnică să vadă mormântul gol, pecetele rupte și să audă unul dela altul, că Acela care cu nouă zile înainte a înviat pe Lazar cel din Betania, acum a înviat Iosuși.

— Ce se va întâmpla acum cu Pilat și cu arhierii? — se întreba mulțimea buimăcită. — Dar cu noi cari am strigat să-l răstignească și cari l-am batjocorit și am râs de chinurile Lui?

Spaima era mare, nu numai în mulțimea de pe străzi, ci și în apostoli, în Pilat și în toți fruntașii poporului. Porunciră să nu mai zică nimenea că a înviat, ci că a fost furat; dar se aflau și oameni de bine cari știau că nu e ușor a fură un cadavru dintre doisprezece soldați cari sunt de pază în frunte cu un tribun.

Apostolii erau buimăciți. Se bucurau, dar în același timp se și temeau să dea față cu Învățătorul. Se rușinau de ei înșiși și se întrebau: Pentru ce am fost noi atât de lași și de mișei? Pentru ce n'am mers la Pilat, să fi dus martori pe Lazar, pe tinărul din Naim, pe Iair, pe slujbașul împărătesc din Capernaum, pe orbul din naștere, pe leproșii curățiți, pe îndrăciții și slăbănogii vindecați, și să fi mărturisit nevinovăția lui înaintea poporului întreg. Să ne fi imbiat ca să murim noi în locul lui. Așa ar fi trebuit să facem, nu să fugim și să ne ascundem ca niște mișei.

Cu astfel de gânduri le trecu toată ziua de Duminecă, în care Fiul lui Dumnezeu înviat se mai arată preaiubitei sale Mame și lui Petru. Ușile erau zăvorâte în totdeauna și din curtea aceea nu ieșea nimenea, și nici nu intra.

În spre seară, ucenicii fără să poată gusta ceva, de gânduri și de tulburare, se pregătiră de vreme de culcare, sau mai bine zis de zvârcolire, căci patul le părea un cuib de viespi. Cu ochii deschși căutau să străbată întunerecul ca să vadă dincolo de neennoscūt. Dar iată deodată în mijlocul sălii, unde erau, se ivește un punct alb luminos. Și punctul acela crește mereu și ia formă de om. Intinde binevoitor mâinile asupra lor, și cu un glas mai dulce decât fagurul de miere și de cât corul Serafimilor le zice blând și duios:

— Pace vouă! Eu sunt. Nu vă temeți. Pășiți-mă și vedeți urmele ranelor, De acum bucurați-vă, fiii mei. Mie-mi este dată toată puterea în cer și pe pământ.!

Spaima, rușinea, teama, neliniștea și tulburarea au pierit din inimile ucenicilor ca un vis urât, iar în locul lor, pacea, dumnezeiasca pace, se înstăpâni în acele inimi simple dar curate și nevinovate, căci Biruitorul morții și al iadului a

venit la ei, nu ca să-i mustre pentru alăbăstră crescute într'una din firea omenească, ci a venit să le dea pacea de care aveau atâtă lipsă, pacea dumnezeiască, care covârșește toată mintea.

N. Lupu

Mărirea lui Dumnezeu

Dumnezeu e tatăl, e ziditorul nostru. El este mai presus de toate ființele, el e singurul bun, desăvârșit, dela sine Iosuși, frumos, sfânt, a toate știutor, singur drept, ființa supremă creatoare, Dumnezeu strălucește peste tot ce este; iată, măreția și puterea lui Dumnezeu.

Priviți la natură, și ea ne va mărturi că este Dumnezeu. „Ceriurile spun măreția lui Dumnezeu, și facerea mâinilor lui vestește lăria!“ El a înfrumusețat pământul cu mii și mii de flori; a împodobit cerul cu minosul soare, cu blânda lună și cu menur rate stele.

Da, el e Dumnezeul cel veșnic, carele pe om, — lumea cea mică — a zidit; el e Dumnezeul îndurărilor, carele a creat pasăre dar a lăsat și tușuri spre scutul lor. El e Dumnezeul, carele toate le are dela sine însuși; a fost din vezi, este și va fi pururea. „Tot se vor schimba și ca o haină se vor învechi iar Tu, Doamne, tot același ești și anii în vezi nu se vor împușina“.

Dumnezeu va răsplăti pe cei buni cu ricirea de vezi, iar pe cei răi îi va osândi în vezi în iad. Lăsa să o ținem cum ne lăsa preoții.

„Fine legea, roagă sfinții Cum te-au învățat părinții!“

El, Dumnezeu mililor, trimite ploaie zăpadă, vreme friguroasă și călduroasă pe cei buni și cei răi.

Dar, nu numai frumuseța naturii și dinca cea bună ce domnește între lucrurile din lume, ci și boalele, măcazurile și zilele întristare ce vin asupra noastră, încă ne că cunoaștem existența și veșnicia lui Dumnezeu, carele poate vindeca toate relele, vremea urâtă într'o clipită o poate schimba în frumoasă.

De câte ori ne apasă durere și întristare în viața aceasta trecătoare, totdeauna ne lătam mintea la cer, și cerem de acolo de la Tatăl nostru cel bun, mângăiere și ajutor.

De căntăm la orice lucru reușit vedem, că acela de către mână omenească s'ar fi putut face, ci a trebuit să fie o ființă mai înaltă, care l-a înzestrat, adică: Dumnezeu.

Nouă ne este dată lumina naturală, și care cunoaștem pe Dumnezeu. Corpul nostru este compus cu așa măiestrie, încât trebuie să admiram pe Ziditorul lui, pe Dumnezeu.

Sufletul, care-l avem în corpul nostru atârna dela trup, ci și după prefacerea în țărâna pământului, el rămâne și trăiește; presem în trupul nostru este suflet nemuritor, trebuie să fie și un Spirit supranatural, ca după ce toate vor trece, El va exista, și acesta este Dumnezeu.

Dumnezeu a fost, este și va fi în vezi, iar noi suntem ca roua de dimineață, — floarea câmpului, — nu știm când ne vom topi când ne vom usca, când vom apune în mormânt.

Viața noastră este dela Dumnezeu, trăim în aceasta lume, numai din grația lui Dumnezeu. Să nu uităm, că sufletul nostru trăiește în vezi în lumea eternității, căci este schimta dumnezeiască, și ce este Dumnezeu nu pierd nici odată. Sufletul în vezi va trăi.

Să sugetăm, că Atotputernicul și Dumnezeu ne iubște pe noi, ca un tată pe fiii săi, dându-ne minte, sănătate și putere.

pentru a ne putea câștiga pâinea cea de toate zilele. Să cugetăm, că Dumnezeu poate trimite asupra noastră vremuri grele, secetă, foamete, boale, ani răi, și iarăși ne poate scoate teferi din orice primejdie.

Să fugim deci de păcat. Să nu săvârșim fapte urite; să nu slugim satanei, ci singurului Dumnezeu, căci numai de la El, de la Tatăl nostru cel ceresc, izvorește și ne vine tot binele.

Să ne ajutăm, că atunci și Dumnezeu ne va ajuta. Să fim liniștiți, curați și drepti, căci și Ziditorul nostru drept este.

Ioan Todușu,
inv.-dir. pensionat

Unde e fericirea?

— Unde e fericirea și cine e fericit?

— Veți răspunde cei mai mulți, că fericit poate fi numai omul bogat, omul cu bani mulți. Că omul sărac și cu buzunarele goale niciodată nu poate fi fericit, fiind desprețuit de cei mari și tari, nefiind în stare — cu punga goală — a-și cumpăra lucrurile trebuitoare pentru viață; nefiind în stare a-și edifica în locuri de frunte case arătătoare; nefiind în stare a-și crește copiii, a-și îngriji de sănătate și altele neamărate.

După înțelegerea aceasta, ar urma, ca oamenii bănoși să trăiască și să înflorească iar pe cei săraci să-i ia Corcodalul.

De fapt, Dumnezeu potrivește cam altmintețea lucrurilor și soarta oamenilor iese de multe ori pe dos. Tocmai cei cu punga plină trăseser mai mizerabil și abia au copii ca de sămânță, acum să le sporească familiile. Ei se duc din lumea asta și averile le rămân, pentru înfruptarea celor nevoiași. Orisât s'ar trudi și s'ar căzai poftitorii de bani și de averi, la urma urmelor toată truda și sazna lor se împărțește în folosul celor mulți și oropâți.

De legea aceasta, lăsată de Dumnezeu, nu scapă nimeni, după cum se va vedea și din cazul următor:

Prin 1923 trăia în Pittsburg (Statele-Unite ale Americii de Nord) un anarhist cu numele *Alexander Berkman*. Istr'o zi, din ceva cauză, a pușcat asupra miliardarului *Frick*, din New-York. Glonțul nu a nimerit și anarhistul a fost prins și judecat la 15 ani închisoare, pentru încercare de omor. Când Berkman a eșit de la Tribunalul, unde a fost judecat, s'a jurat să își va răzbuna asupra lui *Frick*.

Nu peste mult se împlinește pedeapsa anarhistului, esecul pe „regele cocșului” — cum se mai numește miliardarul *Frick* — îl îngrozește atât de mult, încât nu mai are pace sufletească și odihnă, nici ziua, nici noaptea. Nimeni nu-l mai vede în viață, sau zimbând, ei numai latunaser și morozănos, urând pe toți oamenii (misantrop). În palatul său pompos din New York, trăește închis ca într'o cetate. Abia iese din când în când, pe ascuns și pe furiș, prin ceva uși și părți secrete. Nu îndrăznește să iasă în public, în mulțime mare de oameni, de frică să nu fie cules de vr'un glonț de revolver, sau de ceva pumnal.

Știind că nu peste mult anarhistul Berkman scapă din pușcărie, miliardarul s'a pus în legătură cu o agenție de polițiști secreți (detectivi), cari ziua și noaptea vor avea să păzească palatul lui *Frick*.

Și iată, așa viață va avea „regele cocșului”, care e de vr'o 56 de ani și primește de la întreprinderile sale un venit anual de 15 milioane dolari (sau 2400 milioane lei, după banii noștri).

După moartea lui, cine știe ce se va alege de venitele aceste? Poate le va lăsa ca ceva fundație pentru scopuri de folos obșteșc? Familie mare nu credem să aibă. În lumea cealaltă nu le poate duce.

Bogații și săracii

Două învățături ale Domnului, cari au o legătură deosebită cu starea de azi a neamului omenesc: lăpădarea de bunuri pământești și porunca dragostei! — Scrie P. Sf. Părinte Papa Piu XI, în enciclica cea mai nouă, contra comunismului

Fericiți cei săraci cu duhul (Mat. 5, 3), au fost primele cuvinte cari au ieșit de pe buzele dumnezeiescului Învățător în predica de pe munte. Azi, în aceste vremuri de materialism înșelat după bunurile și plăcerile vieții pământești, această învățătură este mai de lipsă ca oricând. Toți creștinii, bogați sau săraci, trebuie să-și fie privirea așintită spre cer, aducându-și aminte, că »nu avem aici cetate trăinică, ci căutăm una care va să vie» (Evrei 13, 14). Cei bogați nu trebuie să-și întemeieze fericirea pe bunurile pământești, nici să-și îndrepte toate imputeririle lor întru urmărirea acestor bunuri; ei, considerându-se numai ca administratori, cari știu, că vor trebui să dea seamă Supremului Stăpân, să le folosească drept ajutoare prețioase pe care Dumnezeu le-a dat lor, pentru a produce roade de fapte bune; și să nu uite de a împărți săracilor ceea ce lor le prisosește, după învățătura evanghelică (cfr. Luc. 11, 41). De nu vor face astfel, se va adevăra despre ei și despre bogățiile lor judecata severă a Sfântului Apostol Iacob »iar acum voi, bogaților, plângeți și vă tânguiți de necazurile care vor veni peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și veșmintele voastre le-au mâncat molitile. Aurul și argintul vostru a ruginit și rugina lor va fi drept mărturie împotriva voastră și ca focul va mânca carnea voastră. V'aft adunat comoară de mântie în zilele d-nu urmă» (Iacob, 5, 1-3).

Dar chiar și cei săraci, la rândul lor, procurându-și conform cu legile justiției și ale carității cele necesare și silindu-se a-și îmbunătăți starea, trebuie să rămână și ei »săraci cu duhul» (Mat., 5, 3) prețuind mai mult bunurile cerești, decât bunurile pământești. Să fie convinși, că niciodată oamenii nu vor reuși să alunge din viața aceasta muritoare acele nenorociri, dureri și necazuri, cărora le sunt supuși și aceia care par mai norocoși. Deci tuturor le este necesară răbdarea, cea creștinească răbdare, care înalță sufletul ce se încrede în făgăduința dumnezeiască a unei fericiri veșnice: »Fiți, așa dar, răbdători fraților, — vă vom spune cu Sfântul Iacob —, până la venirea Domnului. Iată, că plugărușul așteaptă roada cea scumpă a pământului, răbdând până ce primește (roada) cea timpurie și pe cea târzie. Fiți deci cu răbdare și voi, și întârșiți înțele voastre, pentru că venirea Domnului este aproape» (Iacob, 5, 7-9). Numai astfel se va împlini promisiunea mângâietoare a Domnului »fericiți cei săraci». Aceasta nu este o mângâiere și o promisiune deșartă, cum sunt făgăduințele comuniștilor, dar sunt cuvinte de viață veșnică ce conțin o supremă realitate, cuvinte ce precum se adevăresc pe acest pământ tot așa se vor adevăra din plin și în veșnicie. Intr'adevăr, câți săraci își găsesc fericirea în aceste cuvinte și în așteptarea împără-

ției cerurilor, care în evanghelie este proclamată ca și fiind moștenirea lor: »fericiți sunteți voi săracilor, căci a voastră este împărăția lui Dumnezeu». (Luc. 6, 20) care fericire atâția bogați nu o pot afla, împovărați cum sunt de bogățiile lor, și însetați cu lăcomie de a le tot sporii!

Din Aghireș — Cluj

Serbarea de inaugurare a muncii de tolos obșteșc

Duminică, în 25 Aprilie a. e. (Duminică Floriilor) tinerii premilitari de la Subcentrul P. P. Aghireș au fost concentrați, pe timp de 3 zile, la muncă de folos obșteșc, potrivit legii de curând apărute. S'au prezentat 70 tineri, lipsind 18, cari sunt plecați la lucru în alte localități.

După slujba sf. Liturghii din biserică, la ora 11 s'a organizat o serbare impunătoare, în curtea școlii primare Nr. 2, la care au luat parte toate autoritățile locale și cele din comunele învecinate, organizațiile de străjeri și șoimi ale tineretului sub comanda dlui inv. I. Crișan, subcentrul P. P. Aghireș sub comanda dlui sublocotenent I. Vlăd și mulțime mare de popor.

Îndată după preluarea raportului de către comandamentul Centrului P. P. dl. Locot. Dr. Tr. Denghel de la comandantii unităților prezente, a început serbarea prin oficierea unui serviciu divin — Te Deum. Au servit din preoții localnici, pâr. protopop I. Mihailca, paroh român unit, care a rostit o impresionantă predică despre muncă, însemnătatea și binefacerile ei după învățăturile Sfintei Scripturi și pâr. Vasile Frâncu, paroh ort. rom. care a vorbit despre realizările făcute în țara noastră și în alte țări, prin munca publică.

Cuvântul festiv a fost rostit de d. Locot. Dr. Tr. Denghel, primpreztorul plășii, care a arătat însemnătatea legii pentru organizarea muncii de folos obșteșc, din punct de vedere național-patriotic.

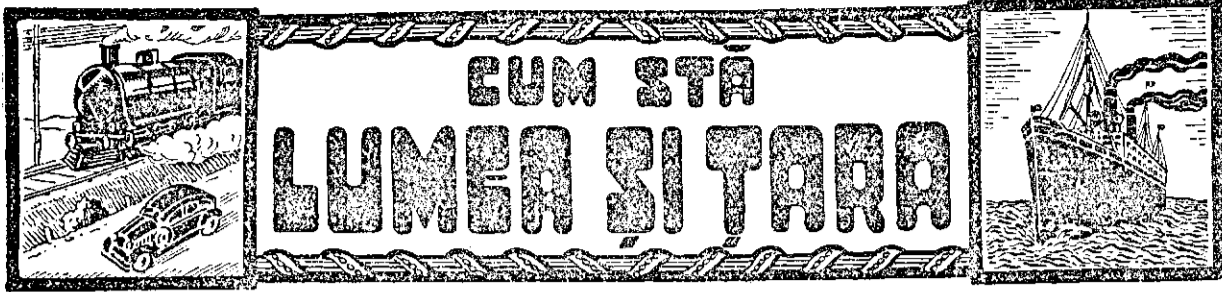
S'a cântat Imnul Regal, de către stolul străjerilor.

Corul străjerilor și al organizației „Astra-Șoimii Carpaților”, sub conducerea Dnei inv. Gabriela Călugăru, au executat busăți de cor în 4 voci. Un străjer a recitat puternica poezie „Horia” de A. Cotruș și o străjeriță a declamat poezia „De dragul tău”. Premilitarii au cântat de încheiere, „Imnul premilitarilor”. Serbarea s'a încheiat la ora 12^{1/2} cu defilarea tineretului în ordinea următoare: străjeri, șoimi premilitari.

După serbare tinerii premilitari au fost conduși la cazarmă, urmând ca în zilele de 26, 27 și 28 Aprilie a. e. să presteze munca poruncită de lege, în folos obșteșc.

Coresp.

Patruzeci și opt ani în serviciul leproșilor. Sora Antonia, călugăriță terțiară franciscană, și-a sărbătorit în Septembrie 1936 o jumătate veac de călugărie, din care timp 48 ani l-a petrecut la leproseria din Molokai, pe Insulele Hawaii, îngrijind pe cei mai nenorociți dintre bolnavi, scoși dintre oameni pentru boala lor cumplită.

Trimisul Poloniei la București

Colonelul Beck, ministrul de externe al Poloniei, a venit la noi, ca să întărească și mai mult legăturile de prietenie și alianță dintre România și Polonia

În preajma Floriilor, cea mai mare noutate în țară la noi a fost vizita la București a colonelului Iosef Beck, ministrul de externe al Poloniei. Cu Polonia noi eram de mult timp în celea mai bune legături de prietenie, pe cari le-a dorit și le-a căutat încă îndată după războiu chiar mareșalul Pilsudsky. Cu timpul însă, mai ales de când cu întărirea Nemților și a Italianilor, apoi de când cu planurile de lățire mai înverșunată a comuniștilor ruși, se părea că Polonia își caută proptele în alte părți, își mută politica aiurea, cum se zice. Nu-i vorbă, Polonia sunt un popor mare și vrednic, popor de multe milioane, dar nici așezarea lor între cele două pietrii mari, a Germanilor și a Rușilor, nu-i tocmai de invidiat.

Vizita pe care ne-a făcut-o acum la București ministrul de externe al Poloniei, primirile foarte călduroase pe cari le-au făcut Polonia mai dăunăzi, acasă la dânsii, ministrului nostru d. Dr. Anghelescu și guvernatorului Băncii Naționale a României, au dovedit, că poporul mareșalului Pilsudsky ne-a fost totdeauna prieten sincer și ne-a rămas tot prieten și aliat.

Domnul Colonel Beck a sosit la București însoțit de D-na Beck, ceea ce înseamnă că a venit ca un vecin bun la alt vecin, cu care și familiar este prieten și bun cunoscut. Deodată cu d. ministru și soția sa a mai venit o suită întreagă de secretari, adjutanți și ziariști, dovadă că vizitei i-s-a dat o mare însemnătate în Varșovia și în toată Polonia.

Înălții oaspeți polonezi au stat în capitala noastră mai multe zile, timp în care colonelul Beck a fost primit de M. S. Regele, a vorbit cu d. Tătăreanu președintele consiliului, cu ministrul nostru de externe d. Antonescu, ba și cu conducătorii partidelor din opoziție, între cari mai ales cu d. Ion Mihalache, președintele partidului național-țărănesc.

La sfârșitul vizitei s'a constatat în chip oficial, printr'un comunicat, că alianța ce este între Polonia și România are de scop o asigurare împrumutată și dacă și-au dat mâna aceste țări, nu urmăresc alta decât bună pace și frăție, între toate popoarele. Cei doi miniștri de externe cari s'au întâlnit la București au constatat, cu mulțumire, că în Europa, cu toți norii negri din timpul din urmă, se pot aștepta și zile mai senine. Se lucrează din răspuneri în acest scop

Se va căuta cu toată căldura și stăruința ca între Polonia și România să se facă o împreună lucrare și pe tărâm cultural (schimb de cărți și cărțurari). Cei cari conduc creșterea tineretului în cele două țări prietene, vor purcede în știri unii de alții, vor colabora adică și se vor ajuta.

Și unii și alții vom căuta să sporim schimbul de negoate, cumpărând Polonia dela noi și noi dela ei. Vom face călătorii, să ne cunoaștem. De altfel Polonia de mulți ani vin vara și fac băi la Marea Neagră, în țară la noi. Acest schimb de turiști dă multe toloase, sporește încrederea, prietenia.

În orice împrejurări celea două țări vor căuta să fie în cât mai strânsă legătură prin miniștrii lor de externe, cari vor avea să se întâlnească și să se sfătuiască cât mai des.

Ministrul de externe al Poloniei, d. colonel Beck și Dna, au plecat din București în ziua de Florii, cu trenul de Cernăuți, la ora 8 seara, fiind petrecut la gară cu multă căldură de către d. ministru Victor Antonescu și înalții funcționari din ministerul nostru de externe.

Sfatul foștilor miniștri

Mareșalul Averescu, fost primministru al țării, a chemat de curând la un sfat pe toți foștii miniștri din toate partidele, al căror număr se urcă la vre-o 150. Unii dintre foștii miniștri și conducători de partide au răspuns, în scris, arătând că nu vor lua parte la consfătuire. Alții nici n'au răspuns, nici nu s'au dus. Mareșalul Averescu s'a trezit în urmă că l-au ascultat abia 14 inși, din cei chemați. Între aceștia: dd. Gheorghe Brătianu, general Văitoianu, general Cihoschi, Garoflid, Grigore Trancu-Iași, Negulescu, Mihail Manoilescu, Petru Groza, Meissner, Stelian Popescu și alții, mai puțin cunoscuți. Ziariștii au fost oprți să intre la consfătuire.

Cei cari au fost de față spun, că au vorbit rând pe rând aproape toți foștii miniștri prezenți și toți au ridicat glasuri de împotrivire contra *cenșurii*, la care sunt supuse gazetele și publicațiile înainte de tipărire. Cenzura este o mare stânjenire pentru politică și bărbații politici, cari nu-și pot răspândi în voie gândurile și ideile. Pentru acest motiv a pornit Mareșalul Averescu lupta în potriiva ei.

Dintre foștii miniștri ardeleni nu a fost de față la consfătuire Mareșalului decât d. Petru Groza din Deva, care încă s'a plâns că cenzura i-a oprit foaia, ba și tipografia i-a fost cuprinsă, sub cuvânt că face comunism. Însă D-sa spune că nu face, decât dorește să-i apropie pe plugarii unguri de plugarii români. Țăranii unguri din Ardeal nu vreau să știe de »revizionism« și nici de partid unguresc.

La sfârșitul consfătuirii d. mareșal Averescu a spus, că mulți au fost chemați, puțini au venit, dar lucrurile desbătute au fost de mare însemnătate. Și D-sa e mulțumit.

Fiul fostului împărat austriac zugrăvește „Cai verzi pe păreți”

Arhiducele Otto de Habsburg, fiul fostului împărat Carol al IV-lea, până de curând a fost destul de înțelept că și-a văzut de școală și a tăcut din gură. Acum i-au răsărit mustațele și s'a apucat de politică. Dorul său îl mână, firește, spre fostul tron al Austriei, pe care l-ar dori cât mai repede câștigat și relinviat. În limba diplomaților arhiducele Otto ar dori o »restaurație«.

De curând tinărul prinț a fost întrebat de un ziarist, ce crede despre restaurație. Și Otto a răspuns încă destul de blând și modest:

— »Noi nu vrem să facem restaurația (adică să se refacă vechea împărăție austriacă-culegătorul) împotriva nimănui, împotriva nici unei națiuni vecine... Pentru noi restaurația nu-i o problemă externă (cu val în afară), ci o problemă din lăuntru, o problemă curat austriacă«.

Așa spune arhiducele Otto.

Prin aceste declarații fiul fostului împărat austriac și-a dat arama pe față și a arătat limpede că dorește restaurația și înțelege să miște toate pietrele ca ea să se și facă. Este însă o hotărâre de după războiu a consiliului ambasadurilor (reprezentanții statelor) cari au spus, că *sub nici un motiv și în nici o împrejurare nu se va îngădui*, ca vre-un vlăstar al familiei Habsburg, să mai ocupe vre-un tron într'o țară din Europa!

În deosebi țările din Mica Înțelegere (Cehoslovacia, România și Sârbia) au cuvânt să nu dorească un nou împărat la Viena, mai ales dintre Habsburgi nu, cărora ușor li s'ar putea urca sângele la cap, să viseze o reînviere a Austro-Ungariei celei de demult, cu o nouă robire a Românilor din Ardeal, Cehoslovacilor din Slovacia și a Croaților și Slovenilor de peste Drava.

Arhiducele Otto de Habsburg, vorbind despre restaurație, se pare cu adevărat că »zugrăvește cai verzi pe păreți«.

Și hitlereștii pe urmele comuniștilor

Biserica are de suferit și din partea hitlereștilor, cari au pe steagurile lor drept semn »crucea«, însă o cruce cu brațele strâmbate. De curând s'a judecat la Berlin procesul intentat unui vicar din Düsseldorf, conducătorul tineretului creștin catolic, pe care oamenii lui Hitler l-au acuzat cu »trădare de patrie«. Procesul s'a terminat cu condamnarea preotului, căruia i-s-au dat 15 ani închisoare și pierderea drepturilor cetățenești pe timp de 10 ani.

Procesele dintre Hitler și preoții din Germania (nu numai catolici ci și protestanți) pleacă de acolo, că »Führerul« s'au căpitanul vrea o religie nouă, clădită pe rămășițe păgânești, în care căpitanul să fie și papă, și vlădică, și patriarh și popă. Adecă o religie roabă politicii, legată de viața mai marilor lumești și nu a lui Hristos. Tocmai din acest motiv a dat și P. Sf. Părinte dela Roma e enciclică, o circulară de lămurire, în potriiva hitlerismului, care-l doare rău pe căpitanul din Berlin.

Nemții ne îmbie un împrumut

Înainte de Paști a sosit la București un neamț dela Berlin, reprezentant al multor bănci mari și oameni de bani de

acolo, care s'a prezentat pe la ministrii noștri și spunea că Germania oferă bucuros statului român un împrumut de 100 milioane mărci, adică vre-o 4 miliarde lei în bani românești. Și mai spunea neamțul, că acești bani ni i-ar dat nu în bani, ci în marfă, mai ales mașini de tot felul. Bancherul dela Berlin a pertractat mai ales cu d. Valer Pop, ministrul industriei și comerțului. Că statul nostru primește sau nu împrumutul imbiat, până în timpul când scriem acestea șire n'am putut afla.

Pomenirea vaporului „Titanic“

În săptămâna trecută s'au împlinit 25 ani de când s'a scufundat, în drum spre America, vestitul vapor „Titanic“, cel mai mare din acele timpuri, care ducea numai bogătași și oameni de bani gata. Vaporul avea 1455 de călători și 903 de marinari și oameni de serviciu. Scufundarea vaporului s'a întâmplat pe mare lină, fără nici o furtună și fără să se poată gândi cineva că ar fi cu putință așa ceva. Noaptea, spre ceasurile 12 cei mai mulți dintre călători erau în sălile de bal ale vaporului, unde jucau și petrecau. Patru muzici cântau și făceau veselie. Marinarii, adică mai ales ofițerii erau amestecați și ei printre jucători. Și nime n'a băgat de seamă că în calea vaporului stătea un munte mare de gheață, de altfel mai mult pe sub apă, ascuns vederii. Ciocnirea a fost cumplită.

În partea dinainte a vaporului s'a făcut o spărtură mare, pe unde năvăliau apele șuvoiu. Dănuitorii, în afară de o zguduitură, nici n'au prea băgat seamă ce este. Căpitanul a și dat poruncă să nu-i se spună publicului nimic, având nădejde să repare stricăciunea. Dar apele năvăleau cu atâta putere în coșul vaporului încât nimie nu se mai putea ajuta. Atunci s'a dat poruncă să se coboare lantrile de salvare, însă acestea erau mult prea puține pentru atâția călători și marinari. Căpitanul și marinarii cu revolverele în mână, nu lăsau să coboare în bărei decât femeile și copiii.

Au trebuit să se despartă bărbații de soții, miresele de miri, tații de fiecele lor. Mulți dintre călători s'au aruncat de bună voe în valuri. Ca vasele și strigătele să nu fie prea tare auzite, căpitanul a dat poruncă muzicilor să cânte un imn religios. Marinarii în frunte cu căpitanul, muzicanții și alți o mulțime de bărbați, acolo au și rămas și s'au scufundat deodată cu vaporul. Din 2358 de oameni nu s'au mântuit decât 705. — Această sfâșietoare scufundare a „Titanicului“ n'a fost uitată încă, nici în Europa nici în America. Mai sunt atâtea familii cari au pierdut atunci pe seumpii lor. Ei au fost pomeniți acum cu multe lacrimi și suspine.

Mușcat de câne turbat. Un sătean cu numele Simion Naghiu dintr'o colonie de lângă Satu-Mare a fost mușcat de curând de un câne. Omul nu și-a mai bătut capul cu mușcătura, mai ales că rana fusese neînsemnată și începuse să se vindece. Într'una din nopțile trecute vecinii lui Naghiu s'au trezit din somn într'o lărmălaie și răbufniri cumplite. Cântând să întrebe ce este, au văzut pe vecinul lor cum își bătea vitele în ogradă, ca un nebun. Scottea din gâtie niște urlete ca de animal și avea spume la gură. Soția lui Naghiu și copiii priveau și ei cu groază, prin fereastră, la ce se întâmplă în curte. Oamenii bănuind că Noaghiu trebuie să fi turbat din mușcătura de câne cea nevădită în seamă, au tăbărit asupra lui, l-au legat cu lanțurile vitelor și l-au trimis la Cluj, la Institutul Antirabic (Pasteur). Sunt prea puține nădejdi că va mai putea fi mântuit. Trebuia să fi plecat la Cluj îndată după mușcătura de câne.

Incoronarea Regelui englez

Mari pregătiri la Londra — Tronul care „cântă“ — Cum se îmbracă noul rege — Cum merge la biserică — Jurământul cu mâna dreaptă pe biblie, cartea sfântă a creștinilor

În ziua de 14 Maiu 1937 englezii vor avea în capitala lor, la Londra, o mare sărbătoare. Atunci se va face încoronarea regelui George al VI-lea, ajuns la tron în locul fratelui său care și-a dat abdicarea. Pregătirile pentru încoronare au început încă din anul trecut. Ele au fost însă sporite în timpul din urmă, fiindcă noul rege este căsătorit și va trebui să fie încoronată și regina.

Englezii s'au foarte mult la obiceiurile și datinile moștenite din bătrâni, pe cari le împlinesc întru toate, până în cele mai mici amănunte. Așa fac și la încoronare. Ea se va desfășura tot așa ca și înainte cu sute de ani, cu aceleași trăsuri, cu aceleași uniforme de paradă, cu același tron, cu aceleași coroane de nestemate și pietre scumpe.

Mobila căreia i se dă cea mai multă luare aminte la încoronare este tronul regal, scaunul în care va ședea Regele. Despre acest tron spun gazetele englezești că ar fi făcut dintr'o piatră adusă dela locurile sfinte, unde s'a născut Mântuitorul, și că dacă urcă pe tron un rege bun piatra vibrează, adică are mici legănări cum au corzile unei viori. Zic englezii că tronul lor cântă de bucurie, ori rămâne mut când regele care urcă va fi slab și fără putere. Așa a cântat la încoronarea regelui Victoria, însă a fost mut când a urcat pe tron Eduard al VII-lea bunicul regelui de astăzi.

În ziua încoronării regele trebuie să se scoale foarte de dimineață. Când abea se cunoaște de ziua îi intră în latic un slujitor care-l trezește și i aduce aminte într'o cuvântare anume pregătită, despre ce lucruri mari îl așteaptă și i spune cum se va desfășura serbarea. Apoi urmează îmbrăcarea regelui. Într'o sală mare de alături stau o mulțime de lorzi și de boeri mari cari au drepturi moștenite să îmbrace pe rege la încoronare. Fiecare ține în mână câte o haină, unu încălțările, altul mantaua, brăul, căciula și așa mai departe.

Regele se spală într'un bid de lorzi, îi toarnă tot un lord, altul îi dă săpunul și ștergarul. Apoi vine lorzii cu hainele și regele se îmbracă rând pe rând. Mai pe urmă un lord îi pune pe umeri mantia regală, serviciu pentru care el primește acolo pe loc 36 coți de catifea, cum s'a făcut și înainte cu sute de ani.

Într'o trăsura de cristal trasă de 8 cai albi și înconjurată de înalți slujbași călări, regele pleacă la biserică încoronării, care este vechea abație sau mănăstire dela Westminster. În biserică sunt de față toți episcopii din Anglia, toți lorzii, miniștrii, parlamentul, trimișii orașelor, al domnișoarelor sau moșilor englezești din alte părți din lume și al coloniilor. Firește că intră în biserică și soțiile marilor demnitari ai statelor cari caută să se îmbrace cât mai strălucit și să fie cât mai impoșonate. Locurile în biserică sunt mai dinainte împărțite și rândulala foarte mare. Nu este înghesuiala de prin alte țări, cu sângele mai aprins.

În momentul când începe încoronarea, regele se oprește lângă tron cu regina alături, corul cântă psalmii lui David. În timpul acesta Arhiepiscopul cel mai mare, însoțit de marele cancelar sau logofăt, încunjură biserică și întreabă:

— Boeri dumneavoastră (gentilhommes), am onoare a vă prezenta pe noul rege al nostru George al VI-lea. Doriți să-l serviți cu credință?

Căpetenille și noroadele răspund: — »Da, dorim«. Îndeplinindu-se acestea, urmează jurământul de credință către națiune, pe care regele îl rostește ținând mâna dreaptă pe o biblie veche, mai bătrână ca de 1000 ani, pe care au jurat toți regii Angliei. Sfârșind jurământul, regele se închină, sărută Biblia și o așează pe altar. Acum vin căpetenille și noroadele, în frunte cu episcopii, cu miniștrii și cu înalții demnitari, și defilează prin fața regelui jărând acum ei credință noului rege. Prin acest jurământ al națiunii, încoronarea însăși s'a și isprăvit. Urmează doar hirtisirile sau felicitările, mesele, petrecerile, căci încoronarea cu toate ale ei cuprinde o zi întreagă întreguță, foarte oboșitoare pentru rege și regină.

Orășenii, cei veniți dela țară și de prin alte țări numai ca privitori, nu pot intra în biserică încoronării, că nici n'ar avea loc. Aceștia se mulțumesc să privească trăsurile regale și părăzile dela geamuri, din balcoane, foișoare și chiar și de pe acoperișele caselor, precum și din tribunele anume spre acest scop ciădite. Locurile de văzut, cele mai multe, se dau și se iau cu chirie din bună de vreme plătindu-se cu sume foarte mari. Englezii toți se bat pe capete și plătesc ori cât, numai să se poată lăuda că au văzut trecerea cortejului regal.

Interesant este că englezii cari sunt mari iubitori de rândulală încă de săptămâni de zile fac probe pe străzile orașului și în biserică, în ce chip are să se desfășoare încoronarea însăși, ca în ziua cea mare toate să meargă bine și nimic să nu strice rândulala și sărbătoarea. La probele din biserică e chemat și regele, regina, episcopii, ca fiecare să știe bine, ce are de făcut.

Incoronarea Regelui englez va costa și foarte mulți bani, însă Englezii nu se uită la cheltuieli, căci își lubează dinastia și orândulele străbune ca nici un popor din lume.

Cele mai mari averi din lume

Oamenii săraci, cum suntem noi românii, suntem curioși, cine sunt cei mai bogați oameni din lume și cam ce averi au.

Să-i luăm pe rând.

Cei mai bogați sunt fără îndoială *americani*. Acolo sunt vreo 30.000 de milionari, dintre cari 511 au avere de peste un miliard de dolari. Cel mai mare bocotan e fără îndoială *Henry Ford*, cel cu fabricile de automobile. Averea lui să fie de vreo 200 miliarde Lei. Că ce mare bogăție trebuie să aibă *I. D. Rockefeller*, se vede de acolo că el a făcut în cei 50 de ani din urmă numai cinsto de 300 miliarde de Lei. Averea lui de astăzi este de 100 miliarde Lei. El e unul dintre cei mai milostivi oameni din lume. Alt miliardar american milostiv este *Carnegie* care a făcut daruri de peste 100 miliarde de Lei. *Mellon*, fabricantul de aluminiu, se spune că are o avere de aproape 4 miliarde Lei, *Eduard Harkness* 3 miliarde, regele căilor ferate, *Payne Withney* 1 miliard și jumătate, bancherul *John P. Morgan* 2 miliarde. Ceilalți americani au apoi averi mai mici de câte un miliard.

În Anglia numărul milionarilor a cam scăzut de o vreme încoace. Cel mai bogat englez este Principele de Westminster care este proprietarul a 3/4 părți din pământul Londrei. Averele lui să fie de vreo 3 miliarde și jumătate de Lei. L. Rothschild are cam 2 miliarde Lei. Regele Angliei e destul de sărac, averea lui nu este mai mare de 80 milioane Lei.

În Germania s'au împuținat mai mult milionarii, de-or mai fi vreo 2335. Cel mai bogat german este Fritz Thyssen având o avere de 4 miliarde Lei. Fostul împărat Wilhelm II. cam 1 miliard, apoi Krupp von Bohlen și Halbach, Otto Wolf și Principele de Fürstenberg cu aproape un miliard.

În Franța cel mai bogat om este fabricantul de parfumi Coty, baronul Rothschild și Principele indian născut în Franța Aga Khan.

În Ungaria Principele Paul Eszterházy are cam un miliard de Lei.

Cele mai bogate femei sunt: americana Miss Howard Bligh, cu avere de peste 6 miliarde, Lady Honston cam 1 miliard și jumătate, Lady Granard cam tot pe atâta.

Între cei mai bogați oameni ai lumii se numără și principii indieni, dintre cari duce groșita Nizam de Heidarabad având o avere de 24 miliarde Lei.

Cel mai mare neaz al acestor miliardari este că și ei sunt muritor, asemenea nouă, și — adăugăm noi — că puțini dintre ei vor intra întra împărăția lui Dumnezeu.

Cine a fost călăul bolșevic Iagoda?

De o vreme încoace în Rusia bolșevică sunt tot mai multe procese politice. Numai de curând au fost judecați la moarte și la temniță grea Radek, Sinoviev și tovarășii lor, și iată că știrile cele mai noi ne spun că atotputernicul Iagoda a ajuns și el să fie deținut și nu peste mult osândit.

Iagoda este de 46 ani și se numea Herschl Iahuda, era așadar și este și astăzi încă jidan. El a fost dela început de partea lui Lenin și a fost prietenul cel mai bun a lui Stalin. În anul 1920 a intrat în ceka, o societate de spionaj, fiind elevul lui Jersinski, care murind ajunge el șeful cekei, care se numește de atunci înainte GPU. Iagoda era atotputernicul polițai al Bolșeviciei, dela care atârna fiecare și oricare cetățean rus. Pe câți a întemnițat el și pe câți i-a trimis pe lumea cealaltă!

Până la 1934 Iagoda era cel mai de încredere om al lui Stalin, care este capul atotputernic al Bolșeviciei. Iată însă că comunistul Nicolaiev îl omoară în acel an pe Chirov, care fusese conducătorul sovietului din Leningrad, și de atunci Iagoda a căzut în disgrafia lui Stalin, care l-a dat afară dela GPU și l-a numit comisar al poștelor, ca după 2 ani să-l dețină și să-l acuze cu tot felul de păcate.

Ce a făcut Iagoda? A furat bani, ca și ceilalți bolșevici, a mâncat și a beut bine și s'a îngrijit ca o mare parte din averea sa să fie așezată în băncile din străinătate. Adevărata cauză este însă că ajunsese omul la prea mare putere și că cunoaște toate nedreptățile și fărâdelegile lui Stalin, care s'a hotărât să se scape de el. Și se va scăpa, pentrucă judecătorii din Bolșevicia trebuie să asculte orbis de porunca lui Stalin, care sună așa: condamnați-l la moarte!

Întrebarea e însă că oare când i-se va infunda și lui Stalin? Oă de regulă, când atotputernicii încep să-și omoare vechii prieteni cari le cunosc toate chițibușările, nici ei nu mai sunt departe de cădere.

Numai de una am fi curioși, să știm sigur, cum se va purta în fața morții Iagoda, călăul a sute de mii de oameni, dintre osri cei mai mulți deplin nevinovați. Oă de regulă tiranii sunt, în fața morții, foarte lași.

DE PRIN SATE

Din Comloșul Bănățean

Duminica a patra din Paresemile acestui an a fost o zi de adevărată bucurie pentru credincioșii români uniți din Comloșul Bănățean, căci atunci au ridicat în turnul bisericii încă un clopot pe lângă cele trei cari le aveau clopotul cel mare. Acest clopot, închinat în cinstea Sf. mucenic Gheorghe, s'a ridicat în amintirea sf. misiunii, cari s'au ținut în parohie în zilele 18-21 Martie a. c. și despre cari s'a scris în nrul 11 din 1937 al iubitei noastre gazete „Unirea Poporului”.

Sosirea clopotului a fost primită în sunetul celorlalte clopote cu multe lacrimi de bucurie. Sfințirea lui s'a făcut în cursul sf. Liturghii, de către Revs. Domn. Vicar din Timișoara Gheorghe Muntean, asistat de Cl. D. Dr. Iuliu Rațiu, primnotar consistorial din Lugoj și P. On. părinte protopop Gheorghe Medoia, parohul local. A cântat foarte frumos la Liturghie corul bărbătesc, iar la actul sfințirii cel mixt, sub conducerea harnicului director școlar Dl. Valer Besu. Predica a spus-o Păr. Dr. Iuliu Rațiu, vorbind despre istoricul și însemnătatea clopotelor cu atâta însuflețire și duloșie încât a stors multe lacrimi din ochii ascultătorilor cari umpluseră biserica.

Greutatea clopotului, afară de limbă, brațe și coroană, este de 865 kgr. și a fost turnat la firma Novotny din Timișoara, pe prețul de 152 mil Lei, dărând spre acest scop: *Primăria comunală 50,000 Lei; Corul bisericesc r. u. 7000 Lei; Vichente Stanciu (Tuca) 2000 Lei; și Ion Ciolac (Maciu) cu soția sa Fema, cari au fost nașii clopotului, 2000 Lei.*

Câte 1000 Lei au dat: Pr. Gheorghe Medoia; Valer Besu; Traian Craiovan; Silviu Pascu judecător; Toma Ciolac; Ion Groșorion (Răciu); Vichentie Boabeș; Vichentie Groșorion; Gheorghe Bratu; Gheorghe Groșorion (zidar); Gheorghe Sarafolean; Mihai Polverejan; Vichentie și Maria Polverejan; Todor Croitoru; Iosif Croitoru; Gheorghe Boantă; Gheorghe Călăcean; Pantilie și Maria Pascu; Ion și Patri Balan; Patri Pascu; Gheorghe Pascu; Fam. Dr. Isac Ștefan și Traian Iovănaș din Nădlac.

Câte 500 Lei: Andrei Boabeș; Gheorghe Vacarescu; Ilie Stoica; Ștefan Boran; Fam. Nartea; Iosif Pascu; Mihai Calinescu; Nicolae Gheorghevici; Ion Vacarescu; Gheorghe Croitoru; Pantilie Alesu; Iulian Căpeț; Vasile Herzovi; Bucur Bucurescu; Nicolae Craiovan; Moise Păcătean; Gheorghe Cracovan; Vich. Dragulescu (Națu); Petru Groșorean; Mitru Nicoară (Săcu); Vich. Lena, Vetica Alesu și Romul Stanciu.

Câte 400 Lei: Vasile Țințoi; Valer Groșorean.

Câte 300 Lei: Sidonia Mănăilă; Ana Bucea; Petru Alesu; Nicolae Pascu; Ion Groșorean; Vich. Groșorean; Petru Vacarescu; Gheorghe Pascu; Gheorghe Groșorean; Sida Ciolac; Elena

Vacarescu; Iulian Gheorghevici; Familia inginer Criș; Nicolae Savulescu; Iulian Tâmpean.

Câte 200 Lei: Antonie Vălcăneanț; Partenie Duminică; Petru Moise; Valer Boabeș; Ion și Zina Groșorean; Nicolae Zmed; Iacob Ivan, Er. Isac; Tudora Pascu; Gheorghe Pascu; Ion Alesu; Ștefan Groșorean; Damian Cicoș; Ion Pungulescu; Nic. Muntean (Briș); Ion Văleanu, Ion Cioncu; Vich. Caprescu; Const. Târnovean; Veta Vacarescu; Ion și Solomia Groșorean; Gheorghe Vălcă; Gheorghe Herzovi; Ion Velici; Ion și Lina Tolcea; Vasile Groșorean; Marta Costea Fieșer; Petru Moga; Gheorghe Rodean și soția; Gheorghe Maghiaru; Petru și Florița Bunaci; Ion Diroancă; Bucur Dragulescu (Mățu); Ion Groșorion (Frunză verde).

Câte 100 Lei: Vich. Groșorean; Victoria Groșorean; Damian Groșorean; Avram Valea; Desideriu Marcu; Ion Boată Ciocărlan; Chiva Păcurariu; Gheorghe Călin; Andrei Boată; Marta Ciolac; Mihai Mureșan; Partenie Șoșdean; Todor și Lazar Șoșdean; Aurel Ciolac; Petru Ciolac; Todor Crișan; Toma Govășdean; Nicolae Apostol; Gheorghe Boran; Matei Popescu; Lazar Cristea; Gheorghe Dragulescu; Lenuța Balan; Saveța Păcătean; Preda Jian; Maria Popescu; Antonie Popescu; Maria Tolcea; Mihai Cioban; Gligor Olărescu; Vich. Ilin; Petru și Gheorghe Cucu; Pantilie Stanciu; Ion Costea; Mitru Ilin; Ghizd Rodean; Ghiță Vacarescu; Octavian Orșă; Sida Cicoș; Veta Cicoș; Alex. și Drozina Bugariu; Lazar Lupșia; Ghiță Jianu; Mihai Panda; Vich. Laica; Ilie Olărescu; Todor Cumpănaș; farmacia Schiffman; Dr. Aczél G.; Gida Pungulescu.

Cu alte sume, precum urmează: Mihai Ciolac 250 Lei; Elena Laica 150 Lei; Ana și Veta Moise 110 Lei; Iulian Păcătean 60 Lei; Solomia Ureche 50 Lei; Ana Mirci 50 Lei; Ion Lapada 50 Lei; Maria Bălcău 40 Lei; Gula Ciolac 20 Lei; Ion Dirina 20 Lei; Ana Schubert 10 Lei.

Din America s'au primit trei liste de colecte, anume: I. Gheorghe Croitoriu 10 dolari; Gheorghe Croitoriu (Malăuciu) 5 dolari; Natalia și Iulian Croitoriu 5 dol.; Ion Crețu 2 dol.; iar următorii câte un dolar: Dimitrie Bogdan; fam. Nic. Ștefanțu; Ignatie Bechira; Achivor Duminică; Petru și Maria Andras; Fam. Gheorghe Fana; Mihai Crăciun; Gheorghe Batejan; Fam. George Bogdanescu; Fam. Marta Lato; Vasile Dobos; Fam. Gina Govosdean; Fam. P. R. Onea; Catița Mird (A bu); Toma Botejan; George Ivașcu (Cocănel); Milan Radic; Fam. Traian Ghebeș.

II. Nicolae și Elena Crișan 10 dol.; Ion și Maria Crișan 5 dol.; Veda Magdin 5 dol.; Ion Maria Nașu 2 dol., câte un dolar: Vich. Ilin; Ion Velici și părinții Pavel și Ana; Ion Căpă Țințoi; Nic. Toconiță; Ioan Bogdan; Petru Eliș Iosa Olar; Dimitrie Dragulescu; Sofia Cebranon; Sofia Lapadat; Bucur Sebeșan; Simion Jurcă; Sofia d. Săcusgi 50 cenți; Todor Mindu 50 cenți; Ion și Sofia Tripsia 30 cenți.

III. Gheorghe Boabel 5 dol. Mihai Săcu 250 dol.; Vasile Diroancă 250; Ion Groșorean 2 dol.; Câte un dolar: George Drisa, Floarea Silagyi; Petru Coloja; Vasile Demeter; George Robos; Familia Pădurean; Manuilă Eneșel Ștefă Ilie Bugariu (iova); Câte 50 cenți: Dan Molnar; Petru Petrica; L. Rakoczy; Anton Sângerzan; Alexa Surdu; Dr. C. Cucu Thomas; Vasile Chiribă; Alex. Popp; Ambroziu Hodad; George Boitor; Iacob Mența; Vasile Botos; Damian Diroancă; Fam. Ioan Mariș; Câte 25 cenți: Mihai Roman; Gheorghe Stanist; Vasile Bilty; Vasile Uglean; Vasile Prunar; Florian Simon; Flora Morochan; Alexă Petra; Petru Colojan; Ioan Bistrișan; Dumitru Pop; Traian Catana; Gheorghe Bistrișan; Gheorghe Frățilă; Augustin Stanciu; Louis Rătyiș; Mister Seam; Socaci Mihai; II. Tatar; O. Mania; Ion Iacob; Ioan Chivari; Nicolae Sabo; Florin Pergen; Walter Modag; Ion Henbessy. — Tuturor acestor binefăcători comitetul bis. le exprimă profunda sa mulțumită și îi asigurăm, că vom ruga pe Bunul Dumnezeu pentru dănașii cu vintele dela sf. Liturghie: „Sfințește Doamne pe cei ce iubesc podoaba Casei Tale, Tu pe acia îi preamărește cu dumnezeiască puterea Ta.”

Pr. Gheorghe Medoia

Mulțumită. Preotul și comitetul bisericii române unite din Moșna (Tr. Mare) ține să mulțumească și pe această cale Dnel Ana Săcu văduva fostului inv. conf. ortodox Petru Săcu — care a donat acestei biserici un rând întreg de ornate sfinte, în valoare de Lei 4800. Dumnezeu să-l răsplătească.

Misiuni sfinte la Chiherul de sus

În zilele de 22—25 Aprilie, Păr. Dr. Nicolae Lupu profesor la Academia de Teologie din Blaj a ținut misiuni populare la Chiherul de sus, districtul protopopesc al Reghinului, cu rezultate foarte îmbucurătoare.

S'au spovedit și cuminecat mai mulți de 600 de credincioși, și în număr mare au ascultat la predici, așa încât frumeasa și spațioasa biserică era aproape neîncăpătoare.

La mărturisiri, pe lângă preotul local, M. On. Iuliu Grama, au mai ajutat misionarului On. Iuliu Cioba din Chiherul de jos, Nașcu Bogdan din Iernoteni, Iuliu Pop din Sânmihailul de Pădure, Ionel Șopteroanu din Șerbeni, Ilie Mirion din Căcaci și Remus Păcurariu din Urșiul de jos.

Bunul Dumnezeu să reverse toate darurile sale în inimile bravilor credincioși!

Coresp.

Două școli țărănești la Blaj

Le deschide după Paști despărțământul Astrei

În ședința sa din 23 Aprilie, comitetul Despărțământului Blaj al Astrei a hotărât ca, întru cât va avea cereri destule, în această primăvară să deschidă *amândouă școlile țărănești*, cum a mai deschis una pentru bărbați în anul 1934, iar în 1936 cea pentru fete. Amândouă școlile vor începe cursurile la 24 Mai a. c. și vor face închiderea în Sâmbăta Rusaliilor.

Lăsăm să urmeze înștiințările Astrei:

I. Școala țărănească pentru fete

Comitetul de conducere al despărțământului Blaj al Astrei a hotărât, să deschidă și în acest an o școală țărănească pentru fete. În acest scop vor fi primite tinere fete între 16—20 de ani, cari au terminat 4 clase primare la școala din satul lor și aduc adevărul dela preotul comunei că au purtări frumoase, creștinești.

Se deschide această școală anume în plină primăvară, ca elevele să poată învăța în practică mai ales lucrările de grădinarie și să poată cerceta ferme model, în lucrare.

Școala ține 3-4 săptămâni și este cu totul gratuită. Elevele primesc în școală locuință și hrană, fără nici o plată. Sunt datoare să-și aducă un costum de haine pentru purtat și un rând de haine de duminică. Apoi piepten, perie de dinți, perii pentru ghete și alte mărunțisuri de lipsă (2 ștergere, 3 batiste, 2 șorțuri albe).

Școala și locuința elevelor va fi așezată în Școala de menaj pentru fete din Blaj (Str. Regele Ferdinand Nr. 12). Tinerele fete vor învăța toate celea ce sunt de lipsă unei bune gospodine și care trebuie să fie pildă pentru toate consătenele sale. Și anume: știința menajului, țesut, rufărie, grădinarie, apoi igienă, educație fizică, cunoștințe pentru îngrijirea și creșterea copiilor, îngrijirea bolnavilor, cunoștințe generale de istorie, geografie și civilizație, muzică, coruri. Mai presus de toate: creștere religioasă și națională.

Cererile pentru primire se adresează: »Despărțământului Blaj al Astrei«, în Blaj, iar la cerere se alătură: 1) Carte de botez; 2) Certificat de bună purtare dela preot; 3) Certificat despre 4 clase primare terminate. Cererea trebuie să fie scrisă de mâna fetei care dorește primirea. Cererile se trimit cel mai târziu până la 15 Mai.

Fetele cari vor fi primite în școală, vor fi înștiințate pe când să se prezinte și vor avea și alte informațiuni de lipsă.

II. Școală țărănească pentru bărbați

Școala urmează să se deschidă tot la data de 24 Mai 1937, pe o durată de 3 săptămâni. În

acest scop vom înscrie ca ascultători ai școlii țărani-gospodari între 28—40 de ani, oameni însurați și cu rosturi întemeiate (proprietari de pământ), cari nu râvnesc să umble după slujbe la oraș, ci vor fi conduși numai de dorul de-a câștiga cunoștințe practice în toate domeniile cari interesează poporul și se vor întoarce la rosturile lor din sat, ca să fie folositori șieși și pildă pentru alții.

Școala va avea în program:

1. Cunoștințe de agricultură modernă; 2. Pomicultură; 3. Stupărit; 4. Asociații economice; 6. Cunoașterea legilor și așezămintelor de stat; 7. Organizația culturală a satelor; 8. Cunoștințe generale de istorie, geografie și civilizație; 9. Higienă și educație fizică; 10. Coruri pentru cântece bisericesti și lumești. Bineînțeles, școala se va îngriji ca ascultătorii ei să aibă și conferențe religioase în Dumineci și sărbători, pentru întărirea simțământului religios.

În cele 3 săptămâni ascultătorii acestor cursuri vor avea *locuință și hrană gratuită* în vre-o școală de băieți sau alt local potrivit. Ei nu vor avea alte cheltuieli decât spesele de drum la Blaj și îndărăt. Tot ei vor avea să se îngrijească și de schimburile necesare, precum și de rufăria pentru pat. La sfârșitul școlii ascultătorii aișitori și distinși vor primi premii necesare gospodăriei lor din sat, unelte economice etc.

Cererile de primire (însoțite de: Carte de botez; Certificat de recomandare și bună purtare, dela preot; Certificat dela școală despre clasele pe cari le are;) se trimit pe adresa: Onor. Despărțământului Blaj al Astrei, în Blaj, cel mai târziu până la 15 Mai.

La școală pot cere înscrierea țărani-plugari din județul Târnava Mică, însă vor avea loc mai întâi cei din plasa Blaj, peste care se întinde despărțământul Astrei.

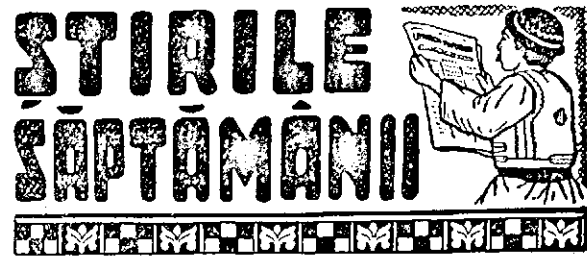
Amintim celor interesați, că timpul în care se ține școala este foarte potrivit întrucât sapa cucuruzului încă n'a început, astfel că doritorii de a urma școala nu sunt împiedecați să lipsească din comunele lor. Acest timp și din punct de vedere al practicei agricole este mai potrivit decât iarna. Elevii școlii vor avea prilejul să vadă cu ochii cum se face azi plugărie modernă, sub conducerea specialiștilor dela Camera de Agricultură din Blaj, care dă întreg concursul său.

Președinte,

Secretar,

Al. Lupeanu-Melin Dr Coriolan Suciu

Copil furat de țigani. Acum 2 ani țărani Vasile Sâmpetru din comuna Cioban județul Constanța s'a dus la Danăre să prindă pește. Cu el avea și un copil al său de 7 ani cu numele Ispas. Dela o vreme omul s'a culcat pe malul apei, iar copilul a rămas jucându-se. Când s'a trezit pescarul, copilul nu era nicăiri. Crezând că copilul s'a înecat a înștiințat autoritățile și l-a căutat multă vreme, însă înzadar. Nici de copil, nici măcar de trupul lui înecat n'a mai primit nici o veste. Zilele trecute o doamnă dela București a văzut o țigancă cu 3 copii, dintre care unul nu semăna deloc a țigan. A și vorbit cu copilul și a spus că el nu-i fiul țigancii, că el a fost luat de țigani, i-au pus căluș în gură și l-au dus. El nu-și mai aduce aminte nici de sat nici de porecla părinților. Întâlnirea doamnei dela București a fost scrisă la gazetă și-a aflat de ea și Vasile Sâmpetru din comuna Cioban. Necazul este însă că țiganii s'au făcut iarăș nevăzuți cu copilul furat. Ii caută jandarmii în toată țara, doar-doar se va găsi copilul despre care s'a crezut că a fost înghițit de un pește mare acum 2 ani.

Hristos a înviat!

*Sărbători vesele și fericite
dorim tuturor cititorilor și prietenilor
gazetei noastre!*

Adunarea generală a băncii „Patria” din Blaj. Marți 20 Aprilie s'a ținut a 51-a adunare generală a băncii „Patria”. S'a constatat cu bucurie că banca începe a se întări tot mai mult, cu toate necazurile mari peste cari a trecut. Anul acesta banca a avut și un venit curat de 103.510 Lei, care însă nu s'a împărțit între acționari ci s'a adăugat la fondul pentru amortizarea creanțelor duble. În comitetul de administrație și de cenzori au rămas tot cei vechi.

Adunarea generală a băncii populare „Axente Sever” Blaj. Vineri în 23 Aprilie s'a ținut adunarea generală a băncii populare „Axente Sever” din Blaj, după ce la adunarea generală convocată pe ziua de 21 Aprilie nu s'au prezentat destul acționari. Adunarea generală a luat la cunoștință că deși capitalul social este de numai 306.534 Lei, această bancă populară a avut în anul 1936 un câștig curat de 42.340, așadară mai mare de 10%, ceea ce e foarte frumos. Interesant e că depunerile spre fructificare se ridică la frumoasa sumă de Lei 1 milion 458 mii 555 și că a dat împrumuturi de 1 milion 188 mii 928 Lei. Și mai îmbucurător este faptul că toate depunerile vechi se plătesc în întregime. Această bancă a dat și o dividendă de 3% după acții; așa că încează ca'n vremuri bune.

Averile bisericesti nu sunt supuse taxelor comunale. Aflăm că prefectura județului Bihor a dat o circulară, că averile parohiilor și ale bisericilor nu pot să fie îngreunate cu impozite comunale. Și spune circulara de care amintim, că averile bisericesti și parohiale aparțin unor instituțiuni cari trebuiesc sprijinite, iar nu stânjenite în mărețele scopuri pe cari le slujesc. Nu mai încape îndoielă că dispozițiile luate de prefectura din Bihor sunt generale, pe țară.

S'au scumpit și oile. În săptămâna trecută s'a ținut la Sibiu îndatinatul târg de oi. A fost mare căutare și s'au dat prețuri bune. Perechea de oi, cu miei cu tot, s'a plătit cu 1600—1700 lei, perechea fără miei 1200—1400 lei. Față de trecut, acestea prețuri arată o urcare însemnată. Și prețurile vor mai crește, fiindcă se cere carne multă, pentru conserve, în străinătate.

Mai sunt și astăzi oameni milostivi. Soția ministrului Irlandez la Vatican, a dlui Macauley a cinstit mănăstirile călugărilor teștiți din Maryland—New-York moșia sa de peste 1000 jughăre și castelul său Inisfalda de pe Long Island. Această avere e vrednică astăzi cam 800 milioane Lei.

Ieftinirea trenului în sărbători. Direcțiunea generală a Căilor Ferate Române a hotărât să dea de sîntele sărbători o reducere însemnată la tariful de călători. Reducerea va fi de 50 la sută, adică jumătate din prețul biletului întreg. Oricine călătorește cu trenul, începând de Vineri 30 Aprilie până

Miercuri după Paști, 5 Mai, va plăti numai prețul biletului jumătate, fără să aibă lipsă de nici o altă permisiune sau legitimație specială. Reducerile se înțeleg numai la trenurile personale. La accelerate, diferența de preț sau suplimentul se plătește întreg. Tot așa și la rapide prețul tichetului va fi întreg. Ultima călătorie cu reducere se poate face cu trenul care pleacă din stația omului înainte de ora 24 în ziua de 5 Mai.

Un ordin cât se poate de creștinesc a dat guvernatorul statului Texas din partea de miazăzi a Statelor Unite Nordamericane înna trecută. El a poruncit ca Vinerea Mare să o sărbătorească și cinstească fiecare cetățean, ca pe o zi în care a murit pentru noi pe lemnul crucii Fiul lui Dumnezeu. Intre orele 12 și 3, la amiază, în acea zi vor merge la biserică toți funcționarii statului și se vor ruga lui Dumnezeu, dând pildă bună tuturor cetățenilor. Același a numit de capelan al statului pe P. Theodore Drees, care trebuie să iea parte la toate ședințele senatului, spunând la începutul și sfârșitul ședințelor câte o sfântă rugăciune.

Bărbat de stat s'a făcut călugăr și s'a preoțit. Ernest Perrier fost consilier sau sfetnic al statului Elveției, în anul 1932 s'a mulțumit de toate slujbele și demnitățile sale și a intrat într-o mănăstire, făcându-se călugăr benedictin, cu numele de fratele Nicolas. În ziua de 19 Maiu, anul acesta, fratele Nicolas va fi sfințit preot prin punerea mâinilor episcopului Marius Beson.

Nebunia modei. La întrecerea de fotbal (mingea) care s'a dat la București, de curând, între trupa cehoslovacă și cea românească, între privitorii a fost văzută o cucoană, care își purta ceasul nu la braț, cum a fost moda până acum, ci jos, la picior, din sus de glesne. Ceasul mic era de aur, cu lanț cu tot. Și doamna îl purta cu o fală grozavă, par'că era pinten de călăraș cu schimbul! Moda asta, a ceasului legat de picior, a plecat de undeva din America și lată că a și sosit la noi. Deacum țineți-vă părinți și bărbați ai obrazelor muerești, că va trebui să vă goliți pungile, să cumpărați pintenii cei noi! Sașii din Boz, cari au un ceas vechiu în turnul lor, auzind de moda ceasului de picior, au lăsat veste, că și ei ar vînde bucuros orologiul cel bătrân, de s'ar găsi o cucoană mai veche, amatoare.

Un an închisoare pentru o bucată de nas. Gheorghe Trif din Hălmeagiu, având ceartă cu nevasta, într-o clipă de mânie a sărit și i-a mușcat o bucată din nas. Pentru această faptă, el a fost trimis în judecata tribunalului. La desbaterea procesului, omul căuta să se apere și el cum putea. Ba că nevasta l-a părăsit un timp, ba că l-a amenințat cu moartea și a sărit asupra lui cu cușitul. De condamnare totuși n'a scăpat. Tribunalul l-a dat un an închisoare, două mii lei amendă și 15 mil lei despăgubiri. Toate astea pentru bucată de nas ciopârțit.

Și-a schimbat testamentul. Un proprietar de pământ din Baia Mare, fiind de mai mult timp bolnav, în zilele trecute umblând să ia leacuri a simțit că acestea au alt gust de cum au avut mai înainte. S'a temut să nu-i fi inveninat nevasta leacurile. Bănuiala lui a înaintat-o și la tribunal, iar până va leși judecata și se va limpezi treaba cu leacurile, beteagul a chemat pe notar și a schimbat testamentul pe care-l făcuse în favoarea soției. Din noul testament a ras-o cu totul.

Mucenicii zilelor noastre. Suferințele creștinilor din Spania sunt de dreptul îngrozitoare. Sunt zece de mii de martiri cari și-au vărsat sângele pentru biserică catolică, între cari zece de episcopi, mii de preoți, călugări și călugărițe, apoi bătrâni, tineri și copii. Știrile cele mai noi spun că 80% dintre preoți au fost omorâți, iar cecele au rămas slujesc pe ascuns sf. liturghie și administreză celelalte sacramente. În orașele și satele ocupate de guvernamentali nu se aude un glas de clopote. Poporul nu-l este îngăduit să cerceteze sf. biserică, în schimb însă atâția inși dintre ei ascultă sf. liturghie prin ascunzăturile cele mai tainice.

A venit și rândul lor. Din cărțile ce s'au scris, din gazete și din spusele prizonierilor de războiu întorși la vetrele lor se știe câte răutăți și grozavii au făcut în Rusia sovietică oamenii vestitel poliști, numită G. P. U. Câți nenorociți n'au împușcat ei, câte lacrimi n'au făcut să curgă, câte suferințe n'au prilejtit! Acum se pare că le-a venit și lor rândul. Mai nou în republica Sovietelor au început să fie arestați cu grămada oamenii G. P. U. Ei sunt trimiși la închisoare și de bună seamă și la glonț, sub cuvânt că ar fi luat parte la atacul împotriva lui Stalin. Intre arestați sunt și ofițerii trupelor cari l-au păzit pe Stalin. În total se scrie despre 250 de arestați din G. P. P.

Ucisă de trăsnet în Aprilie. Duminică în 18 Aprilie a căzut asupra județului Dâmbovița o ploaie mare, repede, ca de vară, amestecată cu grindină și cu bubuituri de tunet. O fată cu numele Trandafira Frăsineanu din comuna Ulești plecând cu două vaci dela câmp, să se adăpostească de ploaie acasă, pe drum a fost lovită de trăsnet și ucisă cu vaci cu tot.

Pedeapsă meritată. În drum spre Sovata doi țângălăi netrebniți au oprit o femeie și luându-o cu puterea, au batjocorit-o. Femeia s'a plâns la lege și cei doi ticăloși au fost pedepsiți acum de tribunalul din Târgu-Mureș cu câte-un an temniță.

O nouă ispravă a comuniștilor din Spania. În Catalonia o ceată de comuniști au prins pe un tânăr seminarist dela Barbastro pe care ducându-l în plața orașului l-au chinat și l-au batjocorit, precum scrie în biblie c'au făcut jidovii cu Isus. Tot timpul cât l-au scuipat și batjocorit, tânărul nu s'a temut să spună că el este student teolog și că odată se va face preot. Văzând curajul lui de a mărturisi pe Isus, chinulorii l-au condamnat la moarte. S'a pregătit o cruce și tânărul seminarist a fost răstignit în toată legea. Cele din urmă cuvinte ale lui au fost: „Isuse, mor pentru mântuirea Spaniei!”

Fabrică de nutreț pentru porci și găini. La Sibiu s'a înființat de curând o fabrică în care se face nutreț, mai bine zis un fel de făină, pentru hrana porcilor și a găinilor. Făina asta se face din oase și din carnea ce se aruncă pe la abatoare (belitori), precum și din răsăturile de pe piei, dela argășitori. Toate acestea se spală, se uscă, apoi se macină și gata „nutrețul concentrat”, cum se numește noua hrană pentru animale de casă. Nutrețul concentrat se dă amestecat în urliuală și anume la 4 kg. de urliuală se pun 160 grame din acest nutreț. Porcii se îngrașă foarte bine și lute, iar găinile ouă mai mult, hrănindu-se cu nutreț concentrat în amestecul de mai sus. Noului nutreț am putea să-l spunem că este „cafelul râmătorilor”. La Târgul de mostre care se va ține în vara asta la Sibiu va putea fi văzut și cumpărat.

CUNOSTINTE FOLOSITOARE

Cultura viilor și a pomilor jud. Târnava Mică

Arătăm, în articolul trecut al gazetei, înființările Camerei de Agricultură din județul Târnava Mică. Vom continua astăzi să mai spunem din darea de seamă din anul trecut a acestor instituțiuni înființările sau îmbunătățirile ce le adus.

Fiindcă județul Târnava Mică este printre cele mai principale județe din țară în producerea vinului, vom începe să cercetăm starea viticulturii adecă după datele ce le aflăm în darea de seamă a Camerei de Agricultură, județul are 7.108 jugăre vii altoite, 271 jugăre hibridi (viță nealtă) și 96 jugăre vii din țară și 42 jugăre vii americane pentru altoi.

Vinurile ce se produc sunt împărțite astfel: $\frac{1}{3}$ Riesling, $\frac{1}{3}$ Fetească ardeleană și Regală și $\frac{1}{3}$ alte feluri de vinuri.

Pentru o cât mai bună producție, Camera de Agricultură, s'a îngrijit să aibă vițe de soi bun. Această îmbunătățire a adus-o prin mijlocul celor 9 pepiniere. În felul acesta vinurile de Târnava Mică sunt renumite, având dela 12-14 grade Maligan tărzie alcoolică.

Dacă cercetăm producția la jugări, constatăm că ea este de 200 ferii.

Pentru o bună valorificare (prețuire) a vinului, Camera de Agricultură are o pivniță la Dicioșanmărtin, unde se poate înmagazina vinul. Producătorii depozitează vinurile în schimburi la taxe de 2 lei de hectolitru, pe lună.

În curând însă Camera Agricolă, pentru un celer scop, va înființa un sindicat al cultivatorilor de vie, sortând apoi vinurile din județ în vederea exportului.

Vinurile de Târnava Mică la expoziția de la București au avut un foarte frumos succes, datorită tocmai îmbunătățirilor ce s'au adus.

* * *

În afară de cultura viței de vie, în județul Târnava Mică mai află într-o stare înfloritoare și cultura pomilor (pomicultura).

Și în aceasta direcție Camera Agricolă a adus foarte frumoase îmbunătățiri. Astfel s'a împărțit în județ 1000 pepiniere și din Cornești 1000 pomișori gratis și 2000 cu 10 lei bucată. Apoi s'au plantat ca în județ 30 mii pueți-pomișori, iar în vederea altoirii s'a făcut un curs de trei zile.

În județ s'au mai înființat 30 pepiniere pentru pomi roditori pe terenurile comunelor sau școlilor.

În pășunile comunale s'au plantat 5100 pomi. Pentru ocrotirea pomiculturii s'au făcut curățiri în fiecare comună, la care au luat parte sâmbetele alături de copiii de școală, preot și dascăl.

* * *

Camera de Agricultură mai are pepiniere unde se crește salcâmul, (acățul) gledicea și altele feluri de arbori, necesari pentru plantarea terenurilor sterpe din fața soarelui. În acest scop vor împărți 20 mii pueți.

* * *

Creșterea albinelor în stupi sistematice are în județ o mică măsură. Stupii în coșnițe primitive s'au păstrat încă în număr mare.

* * *

Pentru creșterea viermelii de mătănă, în județ s'au plantat frăgari pe o suprafață de circa 3 jugăre.

